Công Vụ
các Sứ đồ

1 Hỡi Thê-ô-phi-lơ, trong sách thứ nhất ta, ta
từng nói về mọi điều Đức Chúa Jêsus đã làm và
dạy từ ban đầu,
2 cho đến ngày Ngài được cất lên trời, sau khi
Ngài cậy Đức Thánh Linh mà răn dạy các sứ đồ
Ngài đã chọn.
3 Sau khi chịu đau đớn rồi, thì trước mặt các sứ
đồ, Ngài lấy nhiều chứng cớ tỏ ra mình là sống,
và hiện đến với các sứ đồ trong bốn mươi ngày,
phán bảo những sự về nước Đức Chúa Trời.
4 Lúc ở với các sứ đồ, Ngài dặn rằng đừng ra
khỏi thành Giê-ru-sa-lem, nhưng phải ở đó chờ
điều Cha đã hứa, là điều các ngươi đã nghe ta
nói.
5 Vì chưng Giăng đã làm phép báp-tem bằng
nước, nhưng trong ít ngày, các ngươi sẽ chịu
phép báp-tem bằng Đức Thánh Linh.
6 Vậy, những người nhóm tại đó thưa cùng
Ngài rằng: Lạy Chúa, có phải trong lúc nầy Chúa
sẽ lập lại nước Y-sơ-ra-ên chăng?
7 Ngài đáp rằng: Kỳ hạn và ngày giờ mà Cha
đã tự quyền định lấy, ấy là việc các ngươi chẳng
nên biết.
8 Nhưng khi Đức Thánh Linh giáng trên các
ngươi, thì các ngươi sẽ nhận lấy quyền phép, và
làm chứng về ta tại thành Giê-ru-sa-lem, cả xứ
Giu-đê, xứ Sa-ma-ri, cho đến cùng trái đất.

9 Ngài phán bấy nhiêu lời rồi, thì được cất lên
trong lúc các người đó nhìn xem Ngài, có một
đám mây tiếp Ngài khuất đi, không thấy nữa.
10 Các người đó đang ngó chăm trên trời trong
lúc Ngài ngự lên, xảy có hai người nam mặc áo
trắng hiện đến trước mặt,
11 và nói rằng: Hỡi người Ga-li-lê, sao các
ngươi đứng ngóng lên trời làm chi? Jêsus nầy
đã được cất lên trời khỏi giữa các ngươi, cũng
sẽ trở lại như cách các ngươi đã thấy Ngài lên
trời vậy.
12 Bấy giờ, các người đó từ núi gọi là Ô-li-ve trở
về thành Giê-ru-sa-lem; núi ấy cách thành Giê-
ru-sa-lem một quãng đường ước đi một ngày
Sa-bát.
13 Khi đã về đến, bèn lên một cái phòng cao
kia, là nơi Phi-e-rơ, Giăng, Gia-cơ, Anh-rê, Phi-
líp, Thô-ma, Ba-thê-lê-my, Ma-thi-ơ, Gia-cơ con
của A-phê, Si-môn Xê-lốt, và Giu-đe con của Gia-
cơ thường ở.
14 Hết thảy những người đó bền lòng đồng một
ý mà cầu nguyện với các người đàn bà, và Ma-ri
là mẹ Đức Chúa Jêsus cùng anh em Ngài.
15 Trong những ngày đó, Phi-e-rơ đứng dậy
giữa các anh em, -số người nhóm lại ước được
một trăm hai mươi người, -mà nói rằng:
16 Hỡi anh em ta, lời Đức Thánh Linh đã nhờ
miệng vua Đa-vít mà nói tiên tri trong Kinh
Thánh về tên Giu-đa, là đứa đã dẫn đường cho
chúng bắt Đức Chúa Jêsus, thì phải được ứng
nghiệm.
17 Vì nó vốn thuộc về bọn ta, và đã nhận phần

trong chức vụ nầy.
18 Tên đó lấy tiền thưởng của tội ác mình mà
mua một đám ruộng, rồi thì nhào xuống, nứt
bụng và ruột đổ ra hết.
19 Sự đó cả dân thành Giê-ru-sa-lem đều biết
chán, đến nỗi chúng gọi ruộng đó theo thổ âm
mình là Hác-en-đa-ma, nghĩa là ruộng huyết. -
20 Trong sách Thi thiên cũng có chép rằng:
Nguyền cho chỗ ở nó trở nên hoang loạn, Chớ
có ai ở đó; lại rằng: Nguyền cho có một người
khác nhận lấy chức nó.
21 Vậy, nội những kẻ đã theo cùng chúng ta
trọn lúc Đức Chúa Jêsus đi lại giữa chúng ta,
22 từ khi Giăng làm phép báp-tem cho đến
ngày Ngài được cất lên khỏi giữa chúng ta, phải
có một người làm chứng cùng chúng ta về sự
Ngài sống lại.
23 Môn đồ cử ra hai người: Giô-sép tức là Ba-
sa-ba, cũng gọi là Giúc-tu, và Ma-thia,
24 rồi cầu nguyện rằng: Lạy Chúa, Ngài biết
lòng mọi người, xin tỏ ra cho chúng tôi nội hai
người nầy ai là người Chúa đã chọn,
25 đặng dự vào chức vụ sứ đồ, thay vì Giu-đa
đã bỏ đặng đi nơi của nó.
26 Đoạn, bắt thăm, trúng nhằm Ma-thia; người
bèn được bổ vào mười một sứ đồ.

2

1 Đến ngày lễ Ngũ tuần, môn đồ nhóm họp tại
một chỗ.

2 Thình lình, có tiếng từ trời đến như tiếng gió
thổi ào ào, đầy khắp nhà môn đồ ngồi.
3 Các môn đồ thấy lưỡi rời rạc từng cái một,
như lưỡi bằng lửa hiện ra, đậu trên mỗi người
trong bọn mình.
4 Hết thảy đều được đầy dẫy Đức Thánh Linh,
khởi sự nói các thứ tiếng khác, theo như Đức
Thánh Linh cho mình nói.
5 Vả, bấy giờ có người Giu-đa, kẻ mộ đạo, từ
các dân thiên hạ đến, ở tại thành Giê-ru-sa-lem.
6 Lúc tiếng ấy vang ra, dân chúng chạy đến,
ai nấy đều sững sờ vì mỗi người đều nghe các
môn đồ nói tiếng xứ mình.
7 Chúng đều sợ hãi và lấy làm lạ mà rằng: Hết
thảy người nói đó, há chẳng phải là người Ga-li-
lê sao?
8 Vậy thì, sao chúng ta nghe ai nấy đều nói
tiếng riêng của xứ chúng ta sanh đẻ?
9 Nào người Bạt-thê, Mê-đi, Ê-la-mít, kẻ ở tại
Mê-sô-bô-ta-mi, Giu-đê, Cáp-ba-đốc, Bông, A-si,
10 Phi-ri-gi, Bam-phi-ly, Ê-díp-tô, đất Li-by gần
Sy-ren, nào kẻ từ Rô-ma đến,
11 cả người Giu-đa hoặc người mới theo đạo
Giu-đa, người Cơ-rết và A rạp nữa, chúng ta đều
nghe họ lấy tiếng chúng ta mà nói những sự cao
trọng của Đức Chúa Trời.
12 Ai ai đều sợ hãi, không biết nghĩ làm sao,
bèn nói với nhau rằng: Việc nầy là nghĩa làm
sao?
13 Nhưng có kẻ lại nhạo báng rằng: Họ say
rượu mới đó.

14 Bấy giờ, Phi-e-rơ đứng ra cùng mười một sứ
đồ, cất tiếng nói với dân chúng rằng: Hỡi người
Giu-đa, và mọi người ở tại thành Giê-ru-sa-lem,
hãy biết rõ điều nầy, và lắng tai nghe lời ta.
15 Những người nầy chẳng phải say như các
ngươi ngờ đâu, vì bây giờ mới là giờ thứ ba ban
ngày.
16 Nhưng ấy là điều đấng tiên tri Giô-ên đã nói
tiên tri rằng:
17 Đức Chúa Trời phán: Trong những ngày sau
rốt, Ta sẽ đổ Thần ta khắp trên mọi xác-thịt; Con
trai và con gái các ngươi đều sẽ nói lời tiên tri,
Bọn trai trẻ sẽ thấy điềm lạ, Và các người già cả
sẽ có chiêm bao.
18 Phải, trong những ngày đó, ta sẽ đổ Thần ta
khắp trên các đầy tớ trai và gái ta, Chúng nó đều
nói lời tiên tri;
19 Ta lại sẽ tỏ ra sự lạ lùng ở trên trời, Và dấu
lạ ở dưới đất; Tức là máu, lửa, và luồng khói;
20 Mặt trời sẽ biến nên tối tăm, Mặt trăng hóa
ra máu, Trước ngày lớn và vinh hiển của Chúa
chưa đến;
21 Và lại ai cầu khẩn danh Chúa thì sẽ được
cứu.
22 Hỡi người Y-sơ-ra-ên, hãy nghe lời nầy: Đức
Chúa Jêsus ở Na-xa-rét, tức là Người mà Đức
Chúa Trời đã dùng làm việc quyền phép, sự lạ và
dấu lạ ở giữa các ngươi, để làm chứng cho Người
trong vòng các ngươi, như chính các ngươi đều
biết.
23 Người đó bị nộp theo ý định trước và sự biết
trước của Đức Chúa Trời, các ngươi đã mượn tay

độc ác mà đóng đinh Người trên thập tự giá và
giết đi.
24 Nhưng Đức Chúa Trời đã khiến Người sống
lại, bứt đứt dây trói của sự chết, vì nó không thể
giữ Người lại dưới quyền nó.
25 Bởi chưng vua Đa-vít có nói về Người rằng:
Tôi từng thấy Chúa ở trước mặt tôi luôn, Vì Ngài
ở bên hữu tôi, hầu cho tôi chẳng bị rúng động
chút nào.
26 Bởi cớ đó, lòng tôi vui vẻ, lưỡi tôi mừng rỡ,
Và xác thịt tôi cũng sẽ yên nghỉ trong sự trông
cậy;
27 Vì Chúa sẽ chẳng để linh hồn tôi nơi Âm
phủ, Và chẳng cho Đấng Thánh của Ngài hư nát
đâu.
28 Chúa đã cho tôi biết đường sự sống; Cũng
sẽ cho tôi đầy lòng vui mừng trước mặt Ngài.
29 Hỡi anh em, ta thật có thể nói cách vững
vàng với anh em về tổ Đa-vít rằng người đã chết
và chôn rồi, ngày nay mồ mả người còn ở giữa
chúng ta.
30 Nhưng, vì người là đấng tiên tri, và biết Đức
Chúa Trời đã thề hứa với người sẽ cho một hậu
tự người ngồi trên ngai mình,
31 thì người đã thấy trước và nói trước về sự
sống lại của Đấng Christ rằng: Ngài chẳng bị để
nơi Âm phủ, và xác thịt Ngài chẳng thấy sự hư
nát.
32 Đức Chúa Jêsus nầy, Đức Chúa Trời đã khiến
sống lại, và chúng ta thảy đều làm chứng về sự
đó.
33 Vậy, sau khi Ngài đã được đem lên bên hữu

Đức Chúa Trời, và từ nơi Cha đã nhận lấy Đức
Thánh Linh mà Cha đã hứa ban cho, thì Ngài đổ
Đức Thánh Linh ra, như các ngươi đang thấy và
nghe.
34 Vì vua Đa-vít chẳng hề lên trời, nhưng chính
người có nói: Chúa đã phán cùng Chúa tôi rằng:
Hãy ngồi bên hữu ta,
35 Cho đến chừng nào ta để kẻ thù nghịch
ngươi dưới chân ngươi, đặng làm bệ cho ngươi.
36 Vậy, cả nhà Y-sơ-ra-ên khá biết chắc rằng
Đức Chúa Trời đã tôn Jêsus nầy, mà các ngươi đã
đóng đinh trên thập tự giá, làm Chúa và Đấng
Christ.
37 Chúng nghe bấy nhiêu lời, trong lòng cảm
động, bèn hỏi Phi-e-rơ và các sứ đồ khác rằng:
Hỡi anh em, chúng ta phải làm chi?
38 Phi-e-rơ trả lời rằng: Hãy hối cải, ai nấy phải
nhân danh Đức Chúa Jêsus chịu phép báp-tem,
để được tha tội mình, rồi sẽ được lãnh sự ban
cho Đức Thánh Linh.
39 Vì lời hứa thuộc về các ngươi, con cái các
ngươi, và thuộc về hết thảy mọi người ở xa, tức
là bao nhiêu người mà Chúa là Đức Chúa Trời
chúng ta sẽ gọi.
40 Phi-e-rơ lại lấy nhiều lời giảng nữa mà giục
lòng và khuyên lơn chúng rằng: Các ngươi khá
cứu mình thoát khỏi giữa dòng dõi gian tà nầy!
41 Vậy, những kẻ nhận lời đó đều chịu phép
báp-tem; và trong ngày ấy, có độ ba ngàn người
thêm vào Hội thánh.
42 Vả, những người ấy bền lòng giữ lời dạy của

các sứ đồ, sự thông công của anh em, lễ bẻ bánh,
và sự cầu nguyện.
43 Mọi người đều kính sợ, vì có nhiều sự kỳ
phép lạ làm ra bởi các sứ đồ.
44 Phàm những người tin Chúa đều hiệp lại với
nhau, lấy mọi vật làm của chung.
45 Bán hết gia tài điền sản mình mà phân phát
cho nhau, tùy sự cần dùng của từng người.
46 Ngày nào cũng vậy, cứ chăm chỉ đến đền
thờ; còn ở nhà, thì bẻ bánh và dùng bữa chung
với nhau cách vui vẻ thật thà,
47 ngợi khen Đức Chúa Trời và được đẹp lòng
cả dân chúng. Mỗi ngày Chúa lấy những kẻ được
cứu thêm vào Hội thánh.

3

1 Buổi cầu nguyện giờ thứ chín, Phi-e-rơ với
Giăng cùng lên đền thờ.
2 Vả, có một người què từ lúc sanh ra, cứ hằng
ngày người ta đem đặt tại cửa đền, gọi là Cửa
Đẹp, đặng ăn mày những người vào đền.
3 Người thấy Phi-e-rơ và Giăng vào, thì xin hai
người bố thí.
4 Phi-e-rơ với Giăng ngó chăm người, rồi nói
rằng: Hãy nhìn xem chúng ta.
5 Vậy, người bèn nhìn chăm chăm hai người,
tưởng sẽ được chút gì.
6 Nhưng Phi-e-rơ nói với người rằng: Ta chẳng
có vàng bạc chi hết, song điều ta có thì ta cho
ngươi: nhân danh Đức Chúa Jêsus Christ ở Na-
xa-rét, hãy bước đi!

7 Phi-e-rơ nắm tay hữu người đỡ dậy. Tức thì
bàn chân và mắt cá người trở nên cứng vững;
8 người liền nhảy, đứng lên và bước đi cùng
hai người vào đền thờ, vừa đi, vừa nhảy, vừa
ngợi khen Đức Chúa Trời.
9 Cả dân chúng đều thấy người bước đi và ngợi
khen Đức Chúa Trời.
10 Người ta nhận là chính người đó đã ngồi tại
Cửa Đẹp đền thờ đặng xin bố thí; nên đều bỡ
ngỡ và sững sờ về việc đã xảy đến cho người.
11 Người ấy đang cầm tay Phi-e-rơ và Giăng,
thì cả dân chúng lấy làm lạ, chạy đến cùng các
người đó ở nơi hiên cửa gọi là Sa-lô-môn.
12 Phi-e-rơ thấy vậy, bèn nói với dân chúng
rằng: Hỡi người Y-sơ-ra-ên, sao các ngươi lấy
làm lạ về việc vừa xảy đến? Sao các ngươi
ngó sững chúng ta, dường như chúng ta đã nhờ
quyền phép hay là nhân đức riêng của mình mà
khiến người nầy đi được vậy?
13 Đức Chúa Trời của Aùp-ra-ham, Y-sác và
Gia-cốp, Đức Chúa Trời của tổ phụ chúng ta đã
làm vinh hiển đầy tớ Ngài là Đức Chúa Jêsus, là
Đấng mà các ngươi đã bắt nộp và chối bỏ trước
mặt Phi-lát, trong khi người có ý tha Ngài ra.
14 Các ngươi đã chối bỏ Đấng Thánh và Đấng
Công bình mà xin tha một kẻ giết người cho
mình;
15 các ngươi đã giết Chúa của sự sống mà Đức
Chúa Trời đã khiến từ kẻ chết sống lại, và chúng
ta là người làm chứng về điều đó.
16 Aáy là bởi đức tin trong danh Ngài, nên danh

Ngài làm cho vững người nầy là người các ngươi
thấy và biết; nghĩa là đức tin bởi Ngài mà ra, đã
ban cho người nầy sự mạnh khỏe trọn vẹn, tại
trước mặt hết thảy các ngươi.
17 Hỡi anh em, bây giờ ta biết anh em và các
quan của anh em, vì lòng ngu dốt nên đã làm
điều đó.
18 Nhưng Đức Chúa Trời đã dùng cách đó mà
làm cho ứng nghiệm lời Ngài phán tiên tri bởi
miệng các đấng tiên tri rằng Đấng Christ của
Ngài phải chịu đau đớn.
19 Vậy, các ngươi hãy ăn năn và trở lại, đặng
cho tội lỗi mình được xóa đi,
20 hầu cho kỳ thơ thái đến từ Chúa, và Chúa sai
Đấng Christ đã định cho các ngươi, tức là Jêsus,
21 mà trời phải rước về cho đến kỳ muôn vật
đổi mới, là kỳ mà Đức Chúa Trời thuở xưa đã
phán trước bởi miệng các thánh tiên tri.
22 Môi-se có nói rằng: Chúa là Đức Chúa Trời
chúng ta sẽ dấy lên trong anh em các ngươi một
Đấng tiên tri như ta; các ngươi phải nghe theo
mọi điều Ngài sẽ phán dặn.
23 Hễ ai không nghe Đấng tiên tri ấy sẽ bị truất
khỏi dân sự.
24 Hết thảy các tiên tri đã phán, từ Sa-mu-ên và
các đấng nối theo người, cũng đều có rao truyền
những ngày nầy nữa.
25 Các ngươi là dòng dõi của các đấng tiên tri,
và của giao ước Đức Chúa Trời đã lập với tổ phụ
chúng ta, khi Ngài phán cùng Aùp-ra-ham rằng:
Các dân thiên hạ sẽ nhờ dòng dõi ngươi mà được

phước.
26 Đức Chúa Trời đã dấy Đầy tớ Ngài lên, rồi
trước hết sai Người xuống ban phước cho các
ngươi, mà dắt ai nấy trong bọn các ngươi xây lại
khỏi tội ác mình.

4

1 Phi-e-rơ và Giăng đang nói với dân chúng,
thì các thầy tế lễ, quan coi đền thờ, và người
Sa-đu-sê thoạt đến,
2 tức mình vì hai người dạy dân chúng và rao
truyền, nhân Đức Chúa Jêsus, sự từ kẻ chết sống
lại.
3 Họ bắt hai người giam vào ngục cho đến bữa
sau, vì bấy giờ đã tối rồi.
4 Dầu vậy, có nhiều người đã nghe đạo thì tin,
số tín đồ lên đến độ năm ngàn.
5 Bữa sau, các quan, các trưởng lão, các thầy
thông giáo nhóm tại thành Giê-ru-sa-lem,
6 với An-ne, là thầy cả thượng phẩm, Cai phe,
Giăng, A-léc-xan-đơ và hết thảy mọi người thuộc
về họ thầy cả thượng phẩm.
7 Họ bắt Phi-e-rơ và Giăng đến hầu trước mặt
mình, và hỏi rằng: Bởi quyền phép nào hay là
nhân danh ai mà các ngươi làm điều nầy?
8 Bấy giờ Phi-e-rơ, đầy dẫy Đức Thánh Linh,
nói rằng: Hỡi các quan và các trưởng lão,
9 nếu ngày nay chúng tôi bị tra hỏi vì đã làm
phước cho một người tàn tật, lại hỏi chúng tôi
thể nào người đó được lành,

10 thì hết thảy các ông, và cả dân Y-sơ-ra-ên
đều khá biết, ấy là nhân danh Đức Chúa Jêsus
Christ ở Na-xa-rét, Đấng mà các ông đã đóng
đinh trên thập tự giá, và Đức Chúa Trời đã khiến
từ kẻ chết sống lại, ấy là nhờ Ngài mà người nầy
được lành mạnh hiện đứng trước mặt các ông.
11 Jêsus nầy là hòn đá bị các ông xây nhà bỏ
ra, rồi trở nên hòn đá góc nhà.
12 Chẳng có sự cứu rỗi trong đấng nào khác;
vì ở dưới trời, chẳng có danh nào khác ban cho
loài người, để chúng ta phải nhờ đó mà được
cứu.
13 Khi chúng thấy sự dạn dĩ của Phi-e-rơ và
Giăng, biết rõ rằng ấy là người dốt nát không
học, thì đều lấy làm lạ; lại nhận biết hai người
từng ở với Đức Chúa Jêsus.
14 Nhưng vì thấy người được chữa lành đứng
bên hai người, nên chúng không có lời gì để bẻ
bác được hết.
15 Chúng biểu hai người ra khỏi tòa công luận
rồi, bèn bàn luận cùng nhau,
16 rằng: Chúng ta xử với hai người nầy làm
sao? Vì cả dân thành Giê-ru-sa-lem đều biết rõ
thật họ đã làm ra một phép lạ sờ sờ; chúng ta
chối không nổi.
17 Dầu vậy, hầu cho việc khỏi đồn ra trong dân
nữa, chúng ta nên lấy lời ngăm dọa, cấm họ, từ
rày về sau, chớ lấy danh đó dạy dỗ không cứ là
ai.
18 Họ bèn đòi hai người vào, rồi cấm tiệt,
chẳng cho nhân danh Đức Chúa Jêsus mà nói

hay là dạy.

19 Nhưng Phi-e-rơ và Giăng trả lời rằng: Chính
các ông hãy suy xét, trước mặt Đức Chúa Trời có
nên vâng lời các ông hơn là vâng lời Đức Chúa
Trời chăng?

20 Vì, về phần chúng tôi, không có thể chẳng
nói về những điều mình đã thấy và nghe.

21 Vậy, họ lại ngăm dọa hai người nữa, rồi tha
ra, không tìm phương bắt tội, vì cớ dân chúng,
bởi ai nấy đều ngợi khen Đức Chúa Trời về việc
đã xảy ra.

22 Vả, người đã nhờ phép lạ cho được chữa
bịnh đó, là người đã hơn bốn mươi tuổi.

23 Khi chúng đã tha ra, hai người đến cùng anh
em mình, thuật lại mọi điều các thầy tế lễ cả và
các trưởng lão đã nói.

24 Mọi người nghe đoạn, thì một lòng cất tiếng
lên cầu Đức Chúa Trời rằng: Lạy Chúa, là Đấng
dựng nên trời, đất, biển, cùng muôn vật trong
đó,

25 và đã dùng Đức Thánh Linh, phán bởi miệng
tổ phụ chúng tôi, tức là đầy tớ Ngài, là vua Đa-
vít, rằng: Vì sao các dân nổi giận, Lại vì sao các
nước lập mưu vô ích?

26 Các vua trên mặt đất dấy lên, Các quan hiệp
lại, Mà nghịch cùng Chúa và Đấng chịu xức dầu
của Ngài…

27 Vả, Hê-rốt và Bôn-xơ Phi-lát, với các dân
ngoại, cùng dân Y-sơ-ra-ên thật đã nhóm họp tại
thành nầy đặng nghịch cùng Đầy tớ thánh Ngài
là Đức Chúa Jêsus mà Ngài đã xức dầu cho,

28 để làm mọi việc tay Ngài và ý Ngài đã định
trước.
29 Nầy, xin Chúa xem xét sự họ ngăm dọa, và
ban cho các đầy tớ Ngài rao giảng đạo Ngài một
cách dạn dĩ,
30 giơ tay Ngài ra, để nhờ danh Đầy tớ thánh
của Ngài là Đức Chúa Jêsus, mà làm những phép
chữa lành bịnh, phép lạ và dấu kỳ.
31 Khi đã cầu nguyện, thì nơi nhóm lại rúng
động; ai nấy đều được đầy dẫy Đức Thánh Linh,
giảng đạo Đức Chúa Trời cách dạn dĩ.
32 Vả, người tin theo đông lắm, cứ một lòng
một ý cùng nhau. Chẳng ai kể của mình là của
riêng; nhưng kể mọi vật là của chung cho nhau.
33 Các sứ đồ lại lấy quyền phép rất lớn mà làm
chứng về sự sống lại của Đức Chúa Jêsus Christ;
và hết thảy đều được phước lớn.
34 Vì trong tín đồ không ai thiếu thốn cả, bởi
những người có ruộng hay nhà, đều bán đi, bán
được bao nhiêu tiền cũng đem đến
35 đặt dưới chân các sứ đồ; rồi tùy theo sự cần
dùng của mỗi người mà phát cho.
36 Vậy có Giô-sép mà các sứ đồ đặt tên là Ba-na-
ba, nghĩa là con trai của sự yên ủi, về họ Lê-vi,
quê hương tại Chíp-rơ,
37 có một đám ruộng, bán đi, đem tiền đặt nơi
chân các sứ đồ.

5

1 Nhưng có một người tên là A-na-nia, thuận
với vợ là Sa-phi-ra, bán gia sản mình,

2 và đồng mưu với vợ, giữ lại một phần tiền
giá bán; rồi mới đem phần còn lại đặt dưới chân
các sứ đồ.
3 Phi-e-rơ bèn nói với người rằng: Hỡi A-na-
nia, sao quỉ Sa-tan đã đầy dẫy lòng ngươi, đến
nỗi ngươi nói dối cùng Đức Thánh Linh, mà bớt
lại một phần giá ruộng đó?
4 Nếu ngươi chưa bán ruộng đó, há chẳng phải
là của ngươi sao? Khi bán rồi, giữ giá đó há
chẳng được sao? Điều đó nhập vào lòng ngươi
thế nào? Aáy chẳng phải ngươi nói dối loài
người, bèn là nói dối Đức Chúa Trời.
5 A-na-nia nghe nói bấy nhiêu lời, thì ngã
xuống và tắt hơi; phàm người nào hay điều đó
đều sợ hãi quá đỗi.
6 Nhưng các gã trẻ tuổi đứng dậy khâm liệm
thây người và đem đi chôn.
7 Khỏi đó độ ba giờ, vợ người bước vào, vốn
chưa hề biết việc mới xảy đến.
8 Phi-e-rơ cất tiếng nói rằng: Hãy khai cho ta,
ngươi đã bán đám ruộng giá có ngằn ấy phải
không? Thưa rằng: Phải, giá ngằn ấy đó.
9 Phi-e-rơ bèn nói rằng: Sao các ngươi dám
đồng mưu để thử Thánh Linh của Chúa? Kìa,
chân những kẻ chôn chồng ngươi đang ở ngoài
cửa, họ sẽ đem ngươi đi luôn.
10 Chính lúc đó, nàng té xuống nơi chân Phi-
e-rơ và tắt hơi. Các gã tuổi trẻ trở về, thấy nàng
đã chết, bèn khiêng đi chôn bên chồng nàng.
11 Cả Hội thánh đều rất sợ hãi, cho đến người
nào nghe tin cũng vậy.

12 Bấy giờ, có nhiều phép lạ dấu kỳ được làm
ra trong dân bởi tay các sứ đồ; và các môn đồ
đều hiệp một lòng nhóm nhau dưới hiên cửa Sa-
lô-môn.
13 Dầu vậy, chẳng một kẻ nào khác dám nhập
bọn với môn đồ, nhưng dân chúng thì cả tiếng
ngợi khen.
14 Số những người tin Chúa cùng ngày càng
thêm lên, nam nữ đều đông lắm,
15 đến nỗi người ta đem kẻ bịnh để ngoài
đường, cho nằm trên giường nhỏ hoặc trên
chõng, để khi Phi-e-rơ đi ngang qua, bóng của
người ít nữa cũng che được một vài người.
16 Dân sự ở các thành lân cận cũng lũ lượt kéo
tới thành Giê-ru-sa-lem, đem đến những người
đau ốm và kẻ bị tà ma khuấy hại, thì hết thảy
đều được chữa lành.
17 Bấy giờ thầy cả thượng phẩm và những kẻ
theo người (ấy là phe Sa-đu-sê) đều đứng dậy,
đầy lòng ghen tương,
18 bắt các sứ đồ bỏ vào khám công.
19 Nhưng đang ban đêm, có một thiên sứ của
Chúa mở cửa khám cho sứ đồ ra, và dặn rằng:
20 Đi đi, hãy chường mặt nơi đền thờ, mà rao
giảng cho dân chúng mọi lời nầy của sự sống.
21 sứ đồ nghe bấy nhiêu lời, vừa lúc rạng ngày,
vào đền thờ, khởi sự dạy dỗ. Nhưng thầy cả
thượng phẩm và những kẻ ở với người đến thình
lình, nhóm tòa công luận và hết thảy trưởng lão
của dân Y-sơ-ra-ên lại, sai người vào khám đặng
điệu các Sứ đồ đến.

22 Các kẻ sai đến khám, không thấy sứ đồ tại
đó, bèn trở về trình
23 rằng: Chúng tôi thấy khám đóng kĩ, lính
canh đứng ngoài trước cửa; nhưng lúc mở ra
chẳng thấy một người nào ở trong.
24 Quan coi đền thờ và các thầy tế lễ cả nghe
vậy, đều bức tức về việc các sứ đồ và về manh
mối của việc ấy.
25 Nhưng có người thoạt đến, báo với họ rằng:
Kìa, những người mà các quan đã bỏ tù, nay
đang ở trong đền thờ dạy dỗ dân sự!
26 Kế đó, quan coi đền thờ với các kẻ sai cùng
đi đến nơi bắt và dẫn các sứ đồ đi, nhưng không
dùng cách dữ tợn, vì sợ bị dân chúng ném đá;
27 và khi điệu các sứ đồ đi rồi, thì đem đến tòa
công luận. Thầy cả thượng phẩm tra hỏi các sứ
đồ, rằng:
28 Chúng ta đã cấm nhặt các ngươi, không cho
lấy danh đó mà dạy dỗ, song các ngươi lại làm
cho thành Giê-ru-sa-lem đầy dẫy đạo giáo mình.
Vậy, các ngươi muốn khiến máu người ấy đổ lại
trên chúng ta sao!
29 Phi-e-rơ và các sứ đồ trả lời rằng: Thà phải
vâng lời Đức Chúa Trời còn hơn là vâng lời người
ta.
30 Đức Chúa Trời của tổ phụ chúng ta đã khiến
Đức Chúa Jêsus sống lại, là Đấng mà các ông đã
treo trên cây gỗ và giết đi.
31 Đức Chúa Trời đã đem Đấng ấy lên bên hữu
Ngài, làm Vua và Cứu Chúa, để ban lòng ăn năn
và sự tha tội cho dân Y-sơ-ra-ên.

32 Còn Chúng ta đây là kẻ làm chứng mọi việc
đó, cũng như Đức Thánh Linh mà Đức Chúa Trời
đã ban cho kẻ vâng lời Ngài vậy.
33 Họ nghe mấy lời thì nghiến ngầm, giận
hoảng, bàn mưu giết các sứ đồ.
34 Nhưng một người Pha-ri-si, tên là Ga-ma-li-
ên, làm luật sư, được dân sự tôn kính, đứng lên
giữa tòa công luận, truyền lịnh đem các sứ đồ
ra ngoài một lát.
35 Kế đó, người nói rằng: Hỡi người Y-sơ-ra-ên,
hãy cẩn thận về điều các ngươi sẽ xử với những
người nầy.
36 Trước đây, Thêu-đa dấy lên, xưng mình là
kẻ tôn trọng, có độ bốn trăm người theo hắn:
hắn bị giết, và cả thảy những kẻ theo hắn đều
tan lạc, rút lại chẳng qua là hư không.
37 Kế hắn thì có Giu-đa, người Ga-li-lê, dấy lên,
về thời kỳ tu sổ dân, rủ nhiều người theo mình;
nhưng rồi cũng chết, bao nhiêu kẻ theo phải tan
tành.
38 Nay ta khuyên các ngươi: Hãy lánh xa
những người đó, để mặc họ đi. Vì nếu mưu luận
và công cuộc nầy ra bởi người ta, thì sẽ tự hư đi;
39 nhưng nếu bởi Đức Chúa Trời ra, thì các
ngươi phá diệt những người đó chẳng nổi, và
lại là liều mình đánh giặc cùng Đức Chúa Trời.
Chúng nghe theo lời người:
40 thì đòi các sứ đồ trở vào, sai đánh đòn, rồi
cấm không được lấy danh Đức Chúa Jêsus mà
giảng dạy; đoạn, tha ra.
41 Vậy, các sứ đồ từ tòa công luận ra, đều hớn

hở về mình đã được kể là xứng đáng chịu nhục
vì danh Đức Chúa Jêsus.
42 Ngày nào cũng vậy, tại trong đền thờ hoặc
từng nhà, sứ đồ cứ dạy dỗ rao truyền mãi về Tin
Lành của Đức Chúa Jêsus, tức là Đấng Christ.

6

1 Trong lúc đó, bởi số môn đồ càng thêm lên,
nên người Hê-lê-nít phàn nàn nghịch cùng người
Hê-bơ-rơ, vì những người góa bụa của họ đã bị
bỏ bê trong sự cấp phát hằng ngày.
2 Mười hai sứ đồ bèn gọi hết thảy môn đồ nhóm
lại, mà nói rằng: Bỏ sự dạy đạo Đức Chúa Trời
mà giúp việc bàn tiệc thật chẳng xứng hợp.
3 Vậy, anh em hãy chọn trong bọn mình bảy
người có danh tốt, đầy dẫy Đức Thánh Linh và
trí khôn, rồi chúng ta sẽ giao việc nầy cho.
4 Còn chúng ta sẽ cứ chuyên lo về sự cầu
nguyện và chức vụ giảng đạo.
5 Cả hội đều lấy lời đó làm đẹp lòng, bèn cử
Ê-tiên, là người đầy đức tin và Đức Thánh Linh,
Phi-líp, Bô-cô-rơ, Ni-ca-no, Ti-môn, Ba-mê-na và
Ni-cô-la, là người An-ti-ốt mới theo đạo Giu-đa;
6 và trình bảy người đó cho các sứ đồ; các sứ
đồ cầu nguyện rồi, thì đặt tay lên.
7 Đạo Đức Chúa Trời càng ngày càng tràn ra, số
môn đồ tại thành Giê-ru-sa-lem thêm lên nhiều
lắm. Cũng có rất nhiều thầy tế lễ vâng theo đạo
nữa.
8 Ê-tiên được đầy ơn và quyền, làm dấu kỳ
phép lạ rất lớn trong dân.

9 Nhưng có mấy hội viên của nhà hội gọi là nhà
hội của bọn được tự do, với những người quê
ở Sy-ren, người quê ở A-léc-xan-đơ, cùng người
Giu-đa ở xứ Si-li-si và xứ A-si, nổi lên mà cãi lẫy
cùng Ê-tiên.
10 Song chúng không chống lại nổi với trí khôn
người cùng với Đức Thánh Linh, là Đấng người
nhờ mà nói,
11 bèn xui xiểm mấy người đặng nói rằng:
Chúng ta đã nghe người nói ra những lời phạm
đến Môi-se và Đức Chúa Trời.
12 Chúng xúi dân sự, các trưởng lão và các
thầy thông giáo, rồi xông vào người, dùng sức
mạnh bắt và điệu đến trước tòa công luận.
13 Chúng đặt ra những kẻ chứng dối, nói rằng:
Người nầy hằng nói những lời phạm đến nơi
thánh và luật pháp.
14 Vì chưng chúng ta đã nghe người nói rằng
Jêsus ở Na-xa-rét nầy sẽ phá nơi đây và đổi tục
lệ mà Môi-se đã truyền lại cho chúng ta.
15 Bấy giờ, phàm những người ngồi tại tòa
công luận đều ngó chăm Ê-tiên, thấy mặt người
như mặt thiên sứ vậy.

7

1 Thầy cả thượng phẩm bèn hỏi Ê-tiên rằng:
Có phải thật như vậy chăng?
2 Ê-tiên trả lời rằng: Hỡi các anh, các cha, xin
nghe lời tôi! Đức Chúa Trời vinh hiển đã hiện ra
cùng tổ chúng ta là Aùp-ra-ham, khi người còn
ở tại Mê-sô-bô-ta-mi, chưa đến ở tại Cha-ran,

3 mà phán rằng: Hãy ra khỏi quê hương và bà
con ngươi, mà đi đến xứ ta sẽ chỉ cho.
4 Bấy giờ người ra khỏi xứ Canh-đê, rồi đến
thành Cha-ran. Từ đó, lúc cha người qua đời rồi,
Đức Chúa Trời khiến người từ nơi đó qua xứ các
ông hiện đang ở;
5 Ngài chẳng ban cho người sản nghiệp gì trong
xứ nầy, dầu một thẻo đất lọt bàn chân cũng
không, nhưng Ngài hứa ban xứ nầy làm kỷ vật
cho người và dòng dõi người nữa, dẫu bấy giờ
người chưa có con cái mặc lòng.
6 Đức Chúa Trời phán như vầy: Dòng dõi ngươi
sẽ ở ngụ nơi đất khách, người ta sẽ bắt chúng nó
làm tôi và hà hiếp trong bốn trăm năm.
7 Đức Chúa Trời lại phán rằng: Nhưng ta sẽ
đoán xét dân đã bắt chúng nó làm tôi, kế đó,
chúng nó sẽ ra khỏi, và thờ phượng ta trong nơi
nầy.
8 Đoạn, Đức Chúa Trời ban cho người sự giao
ước về phép cắt bì. Aáy vậy, khi Aùp-ra-ham đã
sanh một con trai là Y-sác, thì làm phép cắt bì
cho, trong ngày thứ tám; Y-sác làm phép cắt bì
cho Gia-cốp, và Gia-cốp làm phép ấy cho mười
hai tổ phụ.
9 Mười hai tổ phụ ghen ghét Giô-sép, nên bán
qua xứ Ê-díp-tô; nhưng Đức Chúa Trời ở cùng
người.
10 Ngài giải cứu người khỏi cảnh khó khăn, và
cho đầy ơn và trí trước mặt Pha-ra-ôn, vua Ê-
díp-tô, vua ấy lập người làm tể tướng cai quản
xứ Ê-díp-tô và cả nhà vua nữa.

11 Bấy giờ, xảy có cơn đói kém trong cả xứ Ê-díp-tô và xứ Ca-na-an; sự túng ngặt lớn lắm, tổ
phụ chúng ta chẳng tìm được đồ ăn.
12 Gia-cốp nghe bên Ê-díp-tô có lúa mì, thì sai
tổ phụ ta qua đó lần thứ nhất.
13 Đến lần thứ hai, anh em Giô-sép nhận biết
người, và Pha-ra-ôn mới biết dòng họ người.
14 Giô-sép bèn sai rước Gia-cốp là cha mình và
cả nhà, cộng là bảy mươi lăm người.
15 Vậy, Gia-cốp xuống xứ Ê-díp-tô, rồi chết tại
đó, và tổ phụ chúng ta cũng vậy;
16 sau được đem về Si-chem, chôn nơi mộ mà
Aùp-ra-ham đã lấy bạc mua của con cháu Hê-mô
quê ở Si-chem.
17 Nhưng, gần đến kỳ phải ứng nghiệm lời hứa
Đức Chúa Trời đã thề với Aùp-ra-ham, dân cứ
sanh sản và thêm nhiều lên trong xứ Ê-díp-tô,
18 cho đến khi trong xứ đó có một vua khác
dấy lên, chẳng nhìn biết Giô-sép.
19 Vua nầy dùng mưu hại dòng giống và hà
hiếp tổ phụ chúng ta, ép phải bỏ con mới sanh,
hầu cho sống chẳng được.
20 Trong lúc đó, Môi-se sanh ra; người xinh tốt
khác thường, được nuôi trong ba tháng tại nhà
cha mình.
21 Khi người bị bỏ, thì con gái Pha-ra-ôn vớt
lấy, nuôi làm con mình.
22 Môi-se được học cả sự khôn ngoan của
người Ê-díp-tô; lời nói và việc làm đều có tài
năng.
23 Nhưng lúc người được đầy bốn mươi tuổi

rồi, trong lòng nhớ đến, muốn đi thăm anh em
mình là con cái Y-sơ-ra-ên.
24 Môi-se thấy có người hà hiếp một người
trong đám họ, nên binh vực kẻ bị hà hiếp và
đánh người Ê-díp-tô để báo thù cho.
25 Người ngờ anh em mình chắc hiểu rằng Đức
Chúa Trời dùng tay mình giải cứu họ; nhưng họ
chẳng hiểu.
26 Đến ngày sau, chúng đang đánh lộn với
nhau, thì người đến gần mà giải hòa, rằng: Hỡi
các ngươi, đã là anh em, sao lại làm hại nhau
vậy?
27 Kẻ đang ức hiếp người lân cận mình xô Môi
se ra, mà rằng: Ai đã lập ngươi lên làm quan cai
trị và quan xử đoán chúng ta?
28 Há ngươi muốn giết ta như hôm qua đã giết
người Ê-díp-tô sao?
29 Môi-se vừa nghe lời đó thì trốn đi ở trong xứ
Ma-đi-an, nơi đó người sanh được hai con trai.
30 Cách bốn mươi năm, một thiên sứ hiện ra
cùng người, tại đồng vắng núi Si-na-i, trong
ngọn lửa nơi bụi gai đang cháy.
31 Môi-se thấy vậy, lấy làm lạ về sự hiện ra đó,
đang áp lại để xem cho gần hơn, thì nghe tiếng
Chúa phán rằng:
32 Ta là Đức Chúa Trời của tổ phụ ngươi, Đức
Chúa Trời của Aùp-ra-ham, của Y-sác và của Gia-
cốp. Môi-se run sợ, chẳng dám nhìn xem.
33 Chúa bèn phán rằng: Hãy cổi giày ở chân
ngươi ra; vì chỗ mà ngươi đứng đó là một nơi
đất thánh.

34 Ta đã đoái xem và thấy cảnh khó khăn của
dân ta trong xứ Ê-díp-tô, ta đã nghe tiếng than
thở của chúng nó, và xuống đặng giải cứu. Bây
giờ hãy đến, đặng ta sai ngươi qua xứ Ê-díp-tô.
35 Môi-se nầy là người họ đã bỏ ra, và rằng: Ai
đã lập ngươi lên làm quan cai trị và quan đoán
xét chúng ta? Aáy là người mà Đức Chúa Trời
đã sai làm quan cai trị và đấng giải cứu, cậy tay
một thiên sứ đã hiện ra với người trong bụi gai.
36 Aáy là người đã đem họ ra khỏi, làm những
dấu kỳ phép lạ trong xứ Ê-díp-tô, trên Biển-đỏ,
và nơi đồng vắng trong bốn mươi năm.
37 Aáy là Môi-se nầy đã nói cùng con cái Y-sơ-
ra-ên rằng: Đức Chúa Trời sẽ dấy lên trong hàng
anh em các ngươi một đấng tiên tri giống như
ta.
38 Aáy là người, trong dân hội tại nơi đồng
vắng, đã ở với thiên sứ, là đấng phán cùng người
trên núi Si-na-i, và với tổ phụ chúng ta, người lại
nhận lấy những lời sự sống đặng trao lại cho các
ngươi.
39 Aáy là người mà tổ phụ chúng ta không chịu
vâng lời, đã bỏ người đặng nghiêng lòng về xứ
Ê-díp-tô,
40 và nói với A-rôn rằng: Hãy làm các thần đi
trước chúng ta; vì về phần Môi-se nầy, là người
đã dẫn chúng ta ra khỏi xứ Ê-díp-tô, chẳng biết
có điều chi xảy đến cho người rồi.
41 Trong những ngày đó, họ đúc một tượng bò
con, dâng tế lễ cho tượng và vui mừng về việc
tay mình làm nên.

42 Đức Chúa Trời bèn lìa bỏ họ, phú họ thờ lạy
cơ binh trên trời, như có chép trong sách các
đấng tiên tri rằng: Hỡi nhà Y-sơ-ra-ên, vậy có
phải các ngươi từng dâng con sinh và của lễ cho
ta, Trong bốn mươi năm ở nơi đồng vắng,
43 Khi các ngươi khiêng nhà trại của Mo-lóc Và
ngôi sao của thần Rom-phan, Tức là những hình
tượng mà các ngươi làm ra để thờ lạy chăng? Ta
cũng sẽ đày các ngươi qua bên kia Ba-by-lôn.
44 Đền tạm chứng cớ vốn ở giữa tổ phụ chúng
ta trong đồng vắng, như Chúa đã truyền lịnh cho
Môi-se phải làm y theo kiểu mẫu người đã thấy.
45 Tổ phụ chúng ta đã nhận lấy đền tạm ấy,
rồi đồng đi với Giô-suê đem vào xứ họ đã chiếm
lấy của các dân mà Đức Chúa Trời đã đuổi khỏi
trước mặt họ; đền tạm cứ ở đó cho đến đời vua
Đa-vít,
46 là người được ơn trước mặt Đức Chúa Trời,
và xin ban một chỗ ở cho Đức Chúa Trời của
Gia-cốp.
47 Kế đó, vua Sa-lô-môn cất cho Chúa một cái
nhà.
48 Nhưng Đấng Rất Cao chẳng ở trong nhà bởi
tay người ta làm ra, như đấng tiên tri đã nói:
49 Chúa phán: Trời là ngai ta, Đất là bệ chân
ta. Nào có nhà nào các ngươi cất cho ta, Có nơi
nào cho ta yên nghỉ chăng?
50 Há chẳng phải tay ta đã dựng nên mọi vật
nầy chăng?
51 Hỡi những người cứng cổ, lòng và tai chẳng
cắt bì kia! Các ngươi cứ nghịch với Đức Thánh

Linh hoài; tổ-phụ các ngươi thế nào, thì các
ngươi cũng thế ấy!
52 Há có đấng tiên tri nào mà tổ phụ các ngươi
chẳng bắt bớ ư? Họ cũng đã giết những người
nói tiên tri về sự đến của Đấng Công bình; và
hiện bây giờ chính các ngươi lại đã nộp và giết
Đấng đó;
53 các ngươi đã nhận luật pháp truyền bởi các
thiên sứ, nhưng không giữ lấy!...
54 Chúng nghe những lời đó, thì giận trong
lòng, và nghiến răng với Ê-tiên.
55 Nhưng người, được đầy dẫy Đức Thánh
Linh, mắt ngó chăm lên trời, thấy sự vinh hiển
của Đức Chúa Trời, và Đức Chúa Jêsus đứng bên
hữu Đức Chúa Trời;
56 thì người nói rằng: Kìa, ta thấy các từng trời
mở ra, và Con người đứng bên hữu Đức Chúa
Trời.
57 Bấy giờ, chúng kêu lớn tiếng lên, bịt lỗ tai
lại, cùng nhau chạy a lại,
58 kéo người ra ngoài thành, rồi ném đá người.
Các kẻ làm chứng lấy áo xống mình để nơi chân
một người trẻ tuổi kia tên là Sau-lơ.
59 Chúng đang ném đá, thì Ê-tiên cầu nguyện
rằng: Lạy Đức Chúa Jêsus, xin tiếp lấy linh hồn
tôi.
60 Đoạn, người quì xuống, kêu lớn tiếng rằng:
Lạy Chúa, xin đừng đổ tội nầy cho họ! Người
vừa nói lời đó rồi, thì ngủ.

8

1 Sau-lơ vốn ưng thuận về sự Ê-tiên bị giết.
Trong lúc đó, Hội thánh ở thành Giê-ru-sa-lem
gặp cơn bắt bớ dữ tợn; trừ ra các sứ đồ, còn hết
thảy tín đồ đều phải chạy tan lạc trong các miền
Giu-đê và xứ Sa-ma-ri.
2 Dầu vậy, có mấy người tin kính chôn xác Ê-
tiên và than khóc người quá bội.
3 Nhưng Sau-lơ làm tàn hại Hội thánh: sấn vào
các nhà, dùng sức mạnh bắt đàn ông đàn bà mà
bỏ tù.
4 Vậy, những kẻ đã bị tan lạc đi từ nơi nầy đến
nơi khác, truyền giảng đạo Tin Lành.
5 Phi-líp cũng vậy, xuống trong thành Sa-ma-ri
mà giảng về Đấng Christ tại đó.
6 Đoàn dân nghe người giảng và thấy các phép
lạ người làm, thì đồng lòng lắng tai nghe người
nói;
7 vì có những tà ma kêu lớn tiếng lên mà ra
khỏi nhiều kẻ bị ám, cùng kẻ bại và què được
chữa lành cũng nhiều.
8 Tại cớ đó, trong thành được vui mừng khôn
xiết.
9 Bấy giờ trong thành đó có một người tên là Si-
môn, làm nghề phù phép, tự khoe mình là một
người danh tiếng, khiến cho dân Sa-ma-ri rất lấy
làm lạ lùng.
10 Hết thảy từ trẻ đến già đều nghe theo người,
mà nói rằng: Chính người là quyền phép của
Đức Chúa Trời, tức là quyền phép lớn như
thường gọi vậy.
11 Nhân đó chúng nghe theo người, vì đã lâu

nay người lấy phù phép giục họ thảy đều phải
khen lạ.
12 Nhưng khi chúng đã tin Phi-líp, là người rao
giảng Tin Lành của nước Đức Chúa Trời và danh
Đức Chúa Jêsus Christ cho mình, thì cả đàn ông,
đàn bà đều chịu phép báp-tem.
13 Chính Si-môn cũng tin, và khi đã chịu phép
báp-tem, thì ở luôn với Phi-líp; người thấy
những dấu lạ phép kỳ đã làm ra, thì lấy làm lạ
lắm.
14 Các sứ đồ vẫn ở tại thành Giê-ru-sa-lem,
nghe tin xứ Sa-ma-ri đã nhận lấy đạo Đức Chúa
Trời, bèn sai Phi-e-rơ và Giăng đến đó.
15 Hai người tới nơi, cầu nguyện cho các môn
đồ mới, để cho được nhận lấy Đức Thánh Linh.
16 Vì Đức Thánh Linh chưa giáng xuống trên
một ai trong bọn đó; họ chỉ nhân danh Đức Chúa
Jêsus mà chịu phép báp-tem thôi.
17 Phi-e-rơ và Giăng bèn đặt tay trên các môn
đồ, thì đều được nhận lấy Đức Thánh Linh.
18 Si-môn thấy bởi các sứ đồ đặt tay lên thì có
ban Đức Thánh Linh xuống, bèn lấy bạc dâng
cho, mà nói rằng:
19 Cũng hãy cho tôi quyền phép ấy, để tôi đặt
tay trên ai thì nấy được nhận lấy Đức Thánh
Linh.
20 Nhưng Phi-e-rơ trả lời rằng: Tiền bạc ngươi
hãy hư mất với ngươi, vì ngươi tưởng lấy tiền
bạc mua được sự ban cho của Đức Chúa Trời!
21 Ngươi chẳng có phần hoặc số trong việc nầy;
vì lòng ngươi chẳng ngay thẳng trước mặt Đức
Chúa Trời.

22 Vậy, hãy ăn năn điều ác mình, và cầu nguyện
Chúa, hầu cho ý tưởng của lòng ngươi đó họa
may được tha cho.
23 Vì ta thấy ngươi đang ở trong mật đắng và
trong xiềng tội ác.
24 Si-môn trả lời rằng: Xin chính mình các ông
hãy cầu nguyện Chúa cho tôi, hầu cho tôi chẳng
mắc phải điều ông nói đó.
25 Sau khi Phi-e-rơ và Giăng đã làm chứng và
giảng đạo Chúa như thế, thì trở về thành Giê-ru-
sa-lem, vừa đi vừa giảng Tin Lành trong nhiều
làng của người Sa-ma-ri.
26 Bấy giờ, có một thiên sứ của Chúa phán cùng
Phi-líp rằng: Hãy chờ dậy đi qua phía nam, trên
con đường từ thành Giê-ru-sa-lem xuống thành
Ga-xa. Đường ấy vắng vẻ.
27 Người chờ dậy và đi. Kìa, có một hoạn quan
Ê-thi-ô-bi, làm quan hầu của Can-đác, nữ vương
nước Ê-thi-ô-bi, coi sóc hết cả kho tàng bà, đã
đến thành Giê-ru-sa-lem để thờ phượng,
28 khi trở về, ngồi trên xe mà đọc sách tiên tri
Ê-sai.
29 Đức Thánh Linh phán cùng Phi-líp rằng:
Hãy lại gần và theo kịp xe đó.
30 Phi-líp chạy đến, nghe người Ê-thi-ô-bi đọc
sách tiên tri Ê-sai, thì nói rằng: Oâng hiểu lời
mình đọc đó chăng?
31 Hoạn quan trả lời rằng: Nếu chẳng ai dạy
cho tôi, thể nào tôi hiểu được? Người bèn mời
Phi-líp lên xe ngồi kề bên.
32 Vả, chỗ người đọc trong Kinh Thánh là đoạn

nầy: Người đã bị kéo đi như con chiên đến hàng
làm thịt, Lại như chiên con câm trước mặt kẻ
hớt lông, Người chẳng mở miệng.
33 Trong khi người hèn hạ thì sự đoán xét
Người đã bị cất đi. Còn ai sẽ kể đời của Người?
Vì sự sống Người đã bị rút khỏi đất rồi.
34 Hoạn quan cất tiếng nói cùng Phi-líp rằng:
Tôi xin hỏi ông, đấng tiên tri đã nói điều đó về
ai? Có phải nói về chính mình người chăng, hay
là về người nào khác?
35 Phi-líp bèn mở miệng, bắt đầu từ chỗ Kinh
Thánh đó mà rao giảng Đức Chúa Jêsus cho
người.
36 Hai người đang đi dọc đường, gặp chỗ có
nước, hoạn quan nói rằng: Nầy, nước đây, có sự
gì ngăn cấm tôi chịu phép báp-tem chăng?
37 Phi-líp nói: Nếu ông hết lòng tin, điều đó có
thể được. Hoạn quan trả lời rằng: Tôi tin rằng
Đức Chúa Jêsus Christ là Con Đức Chúa Trời.
38 Người biểu dừng xe lại; rồi cả hai đều xuống
nước, và Phi-líp làm phép báp-tem cho hoạn
quan.
39 Khi ở dưới nước lên, thì Thánh Linh của
Chúa đem Phi-líp đi; hoạn quan chẳng thấy
người nữa, cứ hớn hở đi đường.
40 Còn Phi-líp thì người ta thấy ở trong thành
A-xốt; từ đó người đi đến thành Sê-sa-rê, cũng
giảng Tin Lành khắp những thành nào mình đã
ghé qua.

9

1 Bấy giờ, Sau-lơ chỉ hằng ngăm đe và chém
giết môn đồ của Chúa không thôi, đến cùng thầy
cả thượng phẩm,
2 xin người những bức thơ để gởi cho các nhà
hội thành Đa-mách, hầu cho hễ gặp người nào
thuộc về đạo bất kỳ đàn ông đàn bà, thì trói giải
về thành Giê-ru-sa-lem.
3 Nhưng Sau-lơ đang đi đường gần đến thành
Đa-mách, thình lình có ánh sáng từ trời soi sáng
chung quanh người.
4 Người té xuống đất, và nghe có tiếng phán
cùng mình rằng: Hỡi Sau-lơ, Sau-lơ, sao ngươi
bắt bớ ta?
5 Người thưa rằng: Lạy Chúa, Chúa là ai? Chúa
phán rằng: Ta là Jêsus mà ngươi bắt bớ;
6 nhưng hãy đứng dậy, vào trong thành, người
ta sẽ nói cho ngươi mọi điều phải làm.
7 Những kẻ cùng đi với người đều đứng lại
sững sờ, nghe tiếng nói, mà chẳng thấy ai hết.
8 Sau-lơ chờ dậy khỏi đất, mắt dẫu mở, nhưng
không thấy chi cả; người ta bèn cầm tay dắt
người đến thành Đa-mách;
9 người ở đó trong ba ngày chẳng thấy, chẳng
ăn và cũng chẳng uống.
10 Vả, tại Đa-mách có một môn đồ tên là A-na-
nia. Chúa phán cùng người trong sự hiện thấy
rằng: Hỡi A-na-nia! Người thưa rằng: Lạy Chúa,
có tôi đây.
11 Chúa phán rằng: Hãy chờ dậy, đi lên đường
gọi là đường Ngay thẳng, tìm tên Sau-lơ, người

Tạt-sơ, ở nhà Giu-đa; vì người đang cầu nguyện,
12 và đã thấy một người, tên là A-na-nia, bước
vào đặt tay trên mình, để cho người được sáng
mắt lại.
13 A-na-nia thưa rằng: Lạy Chúa, tôi có nghe
nhiều kẻ nói người nầy đã làm hại biết bao
các đấng thánh của Chúa trong thành Giê-ru-
sa-lem.
14 Bây giờ người ở đây, có trọn quyền của các
thầy tế lễ cả phó cho, đặng bắt trói hết thảy mọi
người cầu khẩn đến danh Ngài.
15 Nhưng Chúa phán rằng: Hãy đi, vì ta đã
chọn người nầy làm một đồ dùng ta, để đem
danh ta đồn ra trước mặt các dân ngoại, các vua,
và con cái Y-sơ-ra-ên;
16 ta lại sẽ tỏ ra cho người biết phải chịu đau
đớn vì danh ta là bao nả.
17 A-na-nia bèn đi, vào nhà, rồi đặt tay trên
mình Sau-lơ mà nói rằng: Hỡi anh Sau-lơ, Chúa
là Jêsus nầy, đã hiện ra cùng anh trên con đường
anh đi tới đây, đã sai tôi đến, hầu cho anh được
sáng mắt lại và đầy Đức Thánh Linh.
18 Tức thì có cái chi như cái vảy từ mắt người
rớt xuống, thì người được sáng mắt; rồi chờ dậy
và chịu phép báp-tem.
19 Khi người ăn uống rồi, thì được mạnh khỏe
lại. Sau-lơ ở lại một vài ngày với các môn đồ tại
thành Đa-mách.
20 Người liền giảng dạy trong các nhà hội rằng
Đức Chúa Jêsus là Con Đức Chúa Trời.
21 Phàm những người nghe đều lấy làm lạ, mà
nói rằng: Há chẳng phải chính người đó đã bắt

bớ tại thành Giê-ru-sa-lem những kẻ cầu khẩn
danh nầy, lại đến đây để trói họ điệu về cho các
thầy tế lễ cả hay sao?
22 Còn Sau-lơ lần lần càng thêm vững chí, bắt
bẻ những người Giu-đa ở tại thành Đa-mách, mà
nói rõ rằng Đức Chúa Jêsus là Đấng Christ.
23 Cách lâu ngày, người Giu-đa mưu với nhau
để giết Sau-lơ.
24 Nhưng có người báo tin cho Sau-lơ về cơ
mưu chúng nó. Người ta lại giữ các cửa cả ngày
và đêm đặng giết Sau-lơ.
25 Song lúc ban đêm, các môn đồ lấy thúng
dòng người xuống ngoài vách thành.
26 Sau-lơ tới thành Giê-ru-sa-lem rồi, muốn
hiệp với các môn đồ; nhưng hết thảy đều nghi
sợ người, không tin là môn đồ.
27 Ba-na-ba bèn đem người đi, đưa đến các sứ
đồ và thuật lại cho biết thể nào dọc đường Chúa
đã hiện ra và phán cùng người, lại thể nào người
đã giảng dạy cách bạo dạn về danh Đức Chúa
Jêsus tại thành Đa-mách.
28 Từ đó, Sau-lơ tới lui với môn đồ tại thành
Giê-ru-sa-lem,
29 và nhân danh Chúa mà nói cách dạn dĩ.
Người cũng nói và cãi với những người Hê-lê-
nít; nhưng bọn nầy tìm thế để hại mạng người.
30 Các anh em hay điều đó, thì đem người đến
thành Sê-sa-rê, và sai đi đất Tạt-sơ.
31 Aáy vậy, Hội-thánh trong cả xứ Giu-đê, xứ
Ga-li-lê và xứ Sa-ma-ri được hưởng sự bình an,
gây dựng và đi trong đường kính sợ Chúa, lại

nhờ Đức Thánh Linh vùa giúp, thì số của hội
được thêm lên.
32 Vả, Phi-e-rơ đi khắp các xứ, cũng đến cùng
các thánh đồ ở tại thành Ly-đa.
33 Tại đó, Phi-e-rơ gặp một người đau bại tên
là Ê-nê, nằm trên giường đã tám năm rồi.
34 Phi-e-rơ nói với người rằng: Hỡi Ê-nê, Đức
Chúa Jêsus-Christ chữa cho ngươi được lành,
hãy chờ dậy, dọn dẹp lấy giường ngươi. Tức thì,
người vùng chờ dậy.
35 Hết thảy dân ở Ly-đa và Sa-rôn thấy vậy đều
trở về cùng Chúa.
36 Tại thành Giốp-bê, trong đám môn đồ, có
một người đàn bà tên là Ta-bi-tha, nghĩa là Đô-
ca; người làm nhiều việc lành và hay bố thí.
37 Trong lúc đó, người đau và chết. Người ta
tắm rửa xác người, rồi để yên trong một phòng
cao.
38 Môn đồ nghe Phi-e-rơ đang ở tại Ly-đa, gần
thành Giốp-bê, bèn sai hai người đi mời người
đến chớ chậm trễ.
39 Phi-e-rơ đứng dậy đi với hai người. Khi tới
nơi, người ta dẫn Phi-e-rơ đến chỗ phòng cao;
hết thảy các đàn bà góa đều đến cùng người mà
khóc, và giơ cho người xem bao nhiêu áo xống
và áo ngoài, lúc Đô-ca còn sống ở với mình đã
may cho.
40 Phi-e-rơ biểu người ta ra ngoài hết, rồi quì
gối mà cầu nguyện; đoạn, xây lại với xác, mà
rằng: Hỡi Ta-bi-tha, hãy chờ dậy! Người mở mắt,
thấy Phi-e-rơ, bèn ngồi dậy liền.

41 Phi-e-rơ đưa tay ra đỡ cho đứng dậy; đoạn,
gọi các thánh đồ và đàn bà góa đến, cho họ thấy
người sống.
42 Việc đó đồn ra khắp thành Giốp-bê; nên có
nhiều người tin theo Chúa.
43 Còn Phi-e-rơ ở lại thành Giốp-bê nhiều ngày,
tại nhà người thợ thuộc da, tên là Si-môn.

10

1 Trong thành Sê-sa-rê, có một người tên là
Cọt-nây, làm đội trưởng của đội binh gọi là Y-
ta-li.
2 Người vẫn là đạo đức, cùng cả nhà mình đều
kính sợ Đức Chúa Trời, người hay bố thí cho dân,
và cầu nguyện Đức Chúa Trời luôn không thôi.
3 Đang ban ngày, nhằm giờ thứ chín, người
thấy rõ ràng trong sự hiện thấy có một vị thiên
sứ của Đức Chúa Trời vào nhà mình, và truyền
rằng: Hỡi Cọt-nây!
4 Đôi mắt người ngó chăm thiên sứ và run sợ
lắm, thưa rằng: Lạy Chúa, có việc chi? Thiên sứ
nói: Lời cầu nguyện cùng sự bố thí ngươi đã lên
thấu Đức Chúa Trời, và Ngài đã ghi nhớ lấy.
5 Vậy, bây giờ hãy sai người đến thành Giốp-bê,
mời Si-môn nào đó, cũng gọi là Phi-e-rơ.
6 Người hiện trọ nơi Si-môn, là thợ thuộc da,
nhà ở gần biển.
7 Khi thiên sứ, là đấng truyền cho người, đã
trở lui, thì Cọt-nây gọi hai người trong đám đầy
tớ mình và một tên lính tin kính trong những
lính thuộc về mình,

8 mà thuật lại mọi điều cho họ nghe, rồi sai
đến thành Giốp-bê.
9 Bữa sau, trong lúc ba người ấy đang đi đường
và đã đến gần thành, vừa nhằm giờ thứ sáu Phi-
e-rơ leo lên mái nhà để cầu nguyện.
10 Người đói và thèm ăn; khi người ta đang dọn
cho ăn, thì người bị ngất trí đi.
11 Người thấy trời mở ra, và có vật chi giống
như một bức khăn lớn níu bốn chéo lên, giáng
xuống và sa đến đất:
12 thấy trong đó có những thú bốn cẳng, đủ
mọi loài, côn trùng bò trên đất, và chim trên
trời.
13 Lại có tiếng phán cùng người rằng: Hỡi Phi-
e-rơ, hãy dậy, làm thịt và ăn.
14 Song Phi-e-rơ thưa rằng: Lạy Chúa, chẳng
vậy; vì tôi chẳng ăn giống gì dơ dáy chẳng sạch
bao giờ.
15 Tiếng đó lại phán cùng người lần thứ hai
rằng: Phàm vật chi Đức Chúa Trời đã làm cho
sạch, thì chớ cầm bằng dơ dáy.
16 Lời đó lặp lại ba lần; rồi vật ấy liền bị thâu
lên trên trời.
17 Phi-e-rơ đang nghi ngờ về ý nghĩa của sự
hiện thấy mình đã thấy, thì các người mà Cọt-
nây sai đi đã hỏi thăm được nhà Si-môn, và tới
đứng tận cửa.
18 Họ kêu và hỏi đây có phải là nơi Si-môn tức
Phi-e-rơ ở chăng.
19 Phi-e-rơ còn đang ngẫm nghĩ về sự hiện thấy
đó, thì Đức Thánh Linh phán cùng người rằng:

Kìa, có ba người đang tìm ngươi.
20 Vậy, hãy đứng dậy, xuống mà đi với họ, chớ
hồ nghi, vì ta đã sai họ đó.
21 Phi-e-rơ bèn xuống cùng họ mà nói rằng: Ta
đây, là người các ngươi đang tìm; các ngươi đến
đây có việc gì?
22 Họ trả lời rằng: Đội trưởng Cọt-nây là người
công bình, kính sợ Đức Chúa Trời, cả dân Giu-
đa đều làm chứng tốt về người, người đó đã bởi
một vị thiên sứ thánh mà chịu mạng lịnh từ nơi
cao rằng phải mời ông về nhà và nghe lời ông.
23 Phi-e-rơ bèn mời họ vào nhà và cho trọ tại
đó. Ngày mai, Phi-e-rơ chờ dậy đi với họ, có một
vài người trong hàng anh em từ Giốp-bê cùng đi
với.
24 Bữa sau, đến thành Sê-sa-rê. Cọt-nây với bà
con và bạn thiết mà người đã nhóm lại tại nhà
mình đang chờ đợi.
25 Phi-e-rơ vừa vào, thì Cọt-nây ra rước, phục
xuống dưới chân người mà lạy.
26 Nhưng Phi-e-rơ đỡ người dậy, nói rằng:
Ngươi hãy đứng dậy, chính ta cũng chỉ là người
mà thôi.
27 Phi-e-rơ đang nói chuyện với Cọt-nây, bước
vào, thấy có nhiều người nhóm lại.
28 Người nói cùng chúng rằng: Người Giu-đa
vốn không được phép giao thông với người ngoại
quốc hay là tới nhà họ; nhưng Đức Chúa Trời đã
tỏ cho ta biết chẳng nên coi một người nào là ô
uế hay chẳng sạch.
29 Nên khi các ngươi đã sai tìm, thì ta chẳng
ngại gì mà đến đây. Vậy ta hỏi vì việc chi mà các

ngươi mời ta đến.
30 Cọt-nây trả lời rằng: Đã bốn ngày nay, nhằm
giờ thứ chín, tôi đang ở nhà cầu nguyện, thình
lình có một người mặc áo sáng lòa, hiện ra trước
mặt tôi,
31 mà phán rằng: Hỡi Cọt-nây, lời cầu nguyện
ngươi đã được nhậm, Đức Chúa Trời đã ghi nhớ
việc bố thí của ngươi.
32 Vậy, ngươi hãy sai đến thành Giốp-bê, mời
Si-môn, là Phi-e-rơ đến đây: người đang ở tại
nhà Si-môn, thợ thuộc da, gần biển.
33 Tức thì tôi sai tìm ông, mà ông đến đây là
rất phải. Vậy, bây giờ, thay thảy chúng tôi đang
ở trước mặt Đức Chúa Trời, để nghe mọi điều
Chúa đã dặn ông nói cho chúng tôi.
34 Phi-e-rơ bèn mở miệng nói rằng: Quả thật,
ta biết Đức Chúa Trời chẳng hề vị nể ai,
35 nhưng trong các dân, hễ ai kính sợ Ngài và
làm sự công bình, thì nấy được đẹp lòng Chúa.
36 Aáy là lời Ngài đã phán cùng con cái Y-sơ-ra-
ên, khi rao giảng tin lành về sự bình an bởi Đức
Chúa Jêsus-Christ, tức là Chúa của loài người.
37 Việc đã bắt đầu từ xứ Ga-li-lê rồi tràn ra
trong cả xứ Giu-đê, kế sau Giăng đã giảng ra
phép báp-tem, thì các ngươi biết rồi;
38 thể nào Đức Chúa Trời đã xức cho Đức Chúa
Jêsus ở Na-xa-rét bằng Đức Thánh Linh và quyền
phép, rồi Ngài đi từ nơi nọ qua chỗ kia làm
phước và chữa lành hết thảy những người bị ma
quỉ ức hiếp; vì Đức Chúa Trời ở cùng Ngài.
39 Chúng ta từng chứng kiến về mọi điều Ngài

đã làm trong xứ người Giu-đa và tại thành Giê-
ru-sa-lem. Chúng đã treo Ngài trên cây gỗ mà
giết đi.
40 Nhưng ngày thứ ba, Đức Chúa Trời đã khiến
Ngài sống lại, lại cho Ngài được tỏ ra,
41 chẳng hiện ra với cả dân chúng, nhưng với
những kẻ làm chứng mà Đức Chúa Trời đã chọn
trước, tức là với chúng ta, là kẻ đã ăn uống cùng
Ngài, sau khi Ngài từ trong kẻ chết sống lại.
42 Lại Ngài đã biểu chúng ta khá giảng dạy cho
dân chúng, và chứng quyết chính Ngài là Đấng
Đức Chúa Trời đã lập lên để đoán xét kẻ sống và
kẻ chết.
43 Hết thảy các đấng tiên tri đều làm chứng
nầy về Ngài rằng hễ ai tin Ngài thì được sự tha
tội vì danh Ngài.
44 Khi Phi-e-rơ đang nói, thì Đức Thánh Linh
giáng trên mọi người nghe đạo.
45 Các tín đồ đã chịu phép cắt bì, là những kẻ
đồng đến với Phi-e-rơ, đều lấy làm lạ, vì thấy sự
ban cho Đức Thánh Linh cũng đổ ra trên người
ngoại nữa.
46 Vì các tín đồ đó nghe họ nói tiếng ngoại quốc
và khen ngợi Đức Chúa Trời.
47 Bấy giờ Phi-e-rơ lại cất tiếng nói rằng: Người
ta có thể từ chối nước về phép báp-tem cho
những kẻ đã nhận lấy Đức Thánh Linh cũng như
chúng ta chăng?
48 Người lại truyền làm phép báp-tem cho họ
nhân danh Đức Chúa Jêsus Christ. Họ bèn nài
người ở lại với mình một vài ngày.

11

1 Các sứ đồ và anh em ở xứ Giu-đê nghe tin
người ngoại cũng đã nhận lấy đạo Đức Chúa
Trời.
2 Khi Phi-e-rơ đã trở lên thành Giê-ru-sa-lem,
có người tín đồ vốn chịu phép cắt bì trách móc
người,
3 rằng: Ngươi đã vào nhà kẻ chưa chịu phép
cắt-bì, và ăn chung với họ!
4 Nhưng Phi-e-rơ đem mọi sự đã qua thuật cho
họ theo thứ tự và từng điều,
5 rằng: Ta đang cầu nguyện trong thành Giốp-
bê, lúc đó ta bị ngất trí đi, thấy sự hiện thấy: có
vật gì giống như cái khăn lớn, níu bốn chéo lên,
từ trên trời sa xuống đến tận ta.
6 Ta xem xét kỹ càng, thấy trong đó có các loài
thú bốn cẳng trên đất, các thú rừng, các côn
trùng và các loài chim trên trời.
7 Ta lại nghe có tiếng phán rằng: Hỡi Phi-e-rơ,
hãy chờ dậy, giết thịt và ăn.
8 Ta thưa rằng: Lạy Chúa, chẳng vậy; vì không
bao giờ có vật chi dơ dáy hay chẳng sạch vào
miệng tôi đâu.
9 Tiếng từ trời phán cùng ta lần thứ hai mà
rằng: Chớ coi điều Chúa đã làm cho tinh sạch
như là dơ dáy.
10 Lời đó lặp lại ba lần, đoạn, thay thảy đều
thâu lại lên trời.
11 Kìa, cũng một lúc đó, ba người ở thành Sê-
sa-rê chịu sai đến cùng ta, đã tới tận cửa nhà ta
ở.

12 Đức Thánh Linh truyền cho ta phải đi với
ba người ấy, đừng nghi ngại gì. Nầy, sáu người
anh em đây đồng đi với ta, và chúng ta đều vào
trong nhà Cọt-nây.
13 Người nầy thuật lại cho ta thể nào tại nhà
mình đã thấy một thiên sứ hiện đến và phán
rằng: Hãy sai tới thành Giốp-bê, mời Si-môn
cũng gọi là Phi-e-rơ đến đây.
14 Người ấy sẽ nói cho ngươi những lời, mà
nhờ đó, ngươi và cả nhà mình sẽ được cứu rỗi.
15 Ta mới khởi sự nói, thì có Đức Thánh Linh
giáng trên họ, cũng như ban đầu Ngài đã giáng
trên chúng ta.
16 Ta bèn nhớ lại lời Chúa đã truyền rằng:
Giăng đã làm phép báp-tem bằng nước; nhưng
các ngươi sẽ chịu phép báp-tem bằng Đức Thánh
Linh.
17 Vậy, nếu Đức Chúa Trời đã ban cho họ cũng
một ơn như cho chúng ta, là kẻ đã tin đến Đức
Chúa Jêsus Christ, thì ta là ai, mà ngăn trở Đức
Chúa Trời được?
18 Tín đồ nghe bấy nhiêu lời xong, đều thỏa
thuận và ngợi khen Đức Chúa Trời, rằng: Vậy
Đức Chúa Trời cũng đã ban sự ăn năn cho người
ngoại để họ được sự sống!
19 Những kẻ bị tản lạc bởi sự bắt bớ xảy đến về
dịp Ê-tiên, bèn đi đến xứ Phê-ni-xi, đảo Chíp-rơ
và thành An-ti-ốt, chỉ giảng đạo cho người Giu-
đa thôi.
20 Nhưng trong đám những người ấy có một
vài người quê ở Chíp-rơ và Sy-ren đến thành

An-ti-ốt, cũng giảng dạy cho người Gờ-réc nữa,
truyền Tin Lành của Đức Chúa Jêsus cho họ.
21 Tay Chúa ở cùng mấy người đó, nên số người
tin và trở lại cùng Chúa rất nhiều.
22 Tiếng đồn thấu tai Hội thánh Giê-ru-sa-lem,
hội bèn sai Ba-na-ba sang đến thành An-ti-ốt.
23 Khi người đến nơi và thấy ơn Đức Chúa
Trời, bèn vui mừng và khuyên mọi người phải
cứ vững lòng theo Chúa;
24 vì Ba-na-ba thật là người lành, đầy dẫy
Thánh Linh và đức tin. Bấy giờ rất đông người
tin theo Chúa.
25 Kế đó, Ba-na-ba đi đến thành Tạt-sơ, để tìm
Sau-lơ,
26 tìm gặp rồi, bèn đưa đến thành An-ti-ốt.
Trọn một năm, hai người cùng nhóm với Hội-
thánh và dạy dỗ nhiều người. Aáy là ở thành
An-ti-ốt, người ta bắt đầu xưng môn đồ là Cơ-rê-
tiên.
27 Trong những ngày đó, có mấy người tiên tri
từ thành Giê-ru-sa-lem xuống thành An-ti-ốt.
28 Trong bọn có một người tên là A-ga-bút đứng
dậy, bởi Đức Thánh Linh nói tiên tri rằng sẽ có
sự đói kém trên khắp đất; thật vậy, sự đói kém
nầy xảy đến trong đời Cơ-lốt trị vì.
29 Các môn đồ bèn định, mỗi người tùy sức
riêng mình, gởi một món tiền bố thí cho anh em
ở trong xứ Giu-đê;
30 môn đồ cũng làm thành việc đó, nhờ tay Ba-
na-ba và Sau-lơ, gởi tiền ấy cho các trưởng lão.

12

1 Đang thuở đó, vua Hê-rốt hà hiếp một vài
người trong Hội thánh.
2 Vua dùng gươm giết Gia-cơ là anh của Giăng;
3 thấy điều đó vừa ý người Giu-đa, nên cũng
sai bắt Phi-e-rơ nữa.
4 Bấy giờ nhằm ngày ăn bánh không men. Vậy,
vua bắt người và hạ ngục, phó cho bốn ngũ binh
canh giữ, mỗi ngũ có bốn tên lính. Vua toan đợi
lúc xong lễ Vượt Qua, thì bắt người ra hầu trước
mặt dân chúng.
5 Vậy, Phi-e-rơ bị cầm trong khám, còn Hội
thánh cứ cầu nguyện Đức Chúa Trời cho người
luôn.
6 Vả, đêm rạng ngày mà Hê-rốt định bắt Phi-e-
rơ ra hầu, người đang mang hai xiềng, ngủ giữa
hai tên lính, và trước cửa có quân canh giữ ngục.
7 Thình lình, một thiên sứ của Chúa đến, và có
ánh sáng soi trong ngục tối. Thiên sứ đập vào
sường Phi-e-rơ, đánh thức người, mà rằng: Hãy
mau chờ dậy. Xiềng bèn rớt ra khỏi tay người.
8 Kế đó, thiên sứ nói rằng: Hãy nịt lưng và
mang dép vào đi. Phi-e-rơ làm theo. Thiên sứ lại
tiếp: Hãy mặc áo ngoài và theo ta.
9 Phi-e-rơ ra theo; chẳng biết điều thiên sứ làm
đó là thật, song tưởng mình thấy sự hiện thấy.
10 Khi qua khỏi vọng canh thứ nhất, rồi vọng
thứ nhì, thì đến nơi cửa sắt, là cửa thông vào
thành; cửa đó tự mở ra trước mặt hai người, rồi
hai người vượt ra khỏi, đi lên đàng cái, tức thì
thiên sứ lìa Phi-e-rơ.

11 Phi-e-rơ bèn tỉnh lại và nói rằng: Bây giờ ta
nhận biết thật Đức Chúa Trời đã sai thiên sứ Ngài
giải cứu ta ra khỏi tay Hê-rốt cùng khỏi điều dân
Giu-đa đang mong đợi.
12 Người suy nghĩ lại điều đó, rồi đến nhà Ma-
ri, mẹ của Giăng, cũng gọi là Mác, là nơi có nhiều
người đang nhóm lại cầu nguyện.
13 Người gõ cửa nhà ngoài, một con đòi tên là
Rô-đơ đến nghe,
14 nhận biết tiếng Phi-e-rơ nên mừng rỡ lắm,
đến nỗi chẳng mở cửa, nhưng trở chạy vào báo
tin rằng Phi-e-rơ đang đứng trước cửa.
15 Người ta nói rằng: Mầy sảng. Song nàng
quyết là quả thật. Họ bèn nói: Aáy là thiên sứ
của người.
16 Nhưng Phi-e-rơ cứ gõ cửa hoài. Khi mở cửa,
thấy Phi-e-rơ, hết thảy đều kinh hãi.
17 Nhưng người lấy tay ra dấu biểu chúng làm
thinh, rồi thuật lại cho biết Chúa đã dùng cách
nào cứu mình khỏi ngục; đoạn, người lại dặn
rằng: Hãy cho Gia-cơ và anh em biết điều nầy.
Rồi đó, người bước ra sang nơi khác.
18 Đến sáng, trong bọn lính có sự xôn xao rất
lớn: vì chúng nó chẳng hay Phi-e-rơ đi đâu.
19 Vua Hê-rốt sai tìm người, nhưng tìm chẳng
được, bèn tra hỏi bọn lính, rồi truyền lịnh dẫn
chúng nó đi giết. Đoạn, người từ xứ Giu-đê
xuống thành Sê-sa-rê, ở lại tại đó.
20 Vả, vua Hê-rốt căm giận dân thành Ty-rơ
và dân thành Si-đôn. Chúng đã được lòng quan
hầu của vua là Ba-la-tút rồi, bèn đồng lòng đến

cùng vua mà xin hòa, vì xứ họ ăn nhờ lương
thực trong xứ vua.
21 Đến kỳ, vua Hê-rốt mặc áo chầu, ngồi trên
ngai, truyền phán giữa công chúng.
22 Dân chúng kêu lên rằng: Aáy là tiếng của
một thần, chẳng phải tiếng người ta đâu!
23 Liền lúc đó, có thiên sứ của Chúa đánh vua
Hê-rốt, bởi cớ chẳng nhường sự vinh hiển cho
Đức Chúa Trời; và vua bị trùng đục mà chết.
24 Bấy giờ, đạo Đức Chúa Trời tấn tới rất nhiều,
càng ngày càng tràn thêm ra.
25 Ba-na-ba và Sau-lơ làm chức vụ mình xong
rồi, bèn từ thành Giê-ru-sa-lem trở về thành An-
ti-ốt, dẫn theo Giăng, cũng gọi là Mác.

13

1 Trong Hội thánh tại thành An-ti-ốt có mấy
người tiên tri và mấy thầy giáo sư, tức là: Ba-
na-ba, Si-mê-ôn gọi là Ni-giê, Lu-si-út người Sy-
ren, Ma-na-hem là người đồng dưỡng với vua
chư hầu Hê-rốt, cùng Sau-lơ.
2 Đang khi môn đồ thờ phượng Chúa và kiêng
ăn, thì Đức Thánh Linh phán rằng: Hãy để riêng
Ba-na-ba và Sau-lơ đặng làm công việc ta đã gọi
làm.
3 Đã kiêng ăn và cầu nguyện xong, môn đồ bèn
đặt tay trên hai người, rồi để cho đi.
4 Vậy, Sau-lơ và Ba-na-ba đã chịu Đức Thánh
Linh sai đi, bèn xuống thành Sê-lơ-xi, rồi từ đó
đi thuyền đến đảo Chíp-rơ.

5 Đến thành Sa-la-min, hai người giảng đạo
Đức Chúa Trời trong các nhà hội của người Giu-
đa; cũng có Giăng cùng đi để giúp cho.
6 Trải qua cả đảo cho đến thành Ba-phô rồi,
gặp một người Giu-đa kia, là tay thuật sĩ và tiên
tri giả, tên là Ba-Giê-su,
7 vốn ở với quan trấn thủ tên là Sê-giúp Phau-
lút là người khôn ngoan. Người nầy đã sai mời
Ba-na-ba và Sau-lơ đến, và xin nghe đạo Đức
Chúa Trời.
8 Nhưng Ê-ly-ma, tức là thuật sĩ (ấy là ý-nghĩa
tên người), ngăn hai người đó, ráng sức tìm
phương làm cho quan trấn thủ không tin.
9 Bấy giờ, Sau-lơ cũng gọi là Phao-lô, đầy dẫy
Đức Thánh Linh, đối mặt nhìn người, nói rằng:
10 Hỡi người đầy mọi thứ gian trá và hung ác,
con của ma quỉ, thù nghịch cùng cả sự công
bình, ngươi cứ làm hư đường thẳng của Chúa
không thôi sao?
11 Nầy, bây giờ tay Chúa giá trên ngươi; ngươi
sẽ bị mù, không thấy mặt trời trong ít lâu. Chính
lúc đó, có sự mù mịt tối tăm phủ trên người,
người xây quanh bốn phía, tìm kẻ để dắt mình.
12 Quan trấn thủ thấy sự đã xảy đến, bèn tin,
lấy làm lạ về đạo Chúa.
13 Phao-lô với đồng bạn mình xuống thuyền tại
Ba-phô, sang thành Bẹt-giê trong xứ Bam-phi-ly.
Nhưng Giăng lìa hai người, trở về thành Giê-ru-
sa-lem.
14 Về phần hai người, thì lìa thành Bẹt-giê, cứ
đi đường đến thành An-ti-ốt xứ Bi-si-đi; rồi nhằm

ngày Sa-bát, vào trong nhà hội mà ngồi.
15 Vừa đọc sách luật và sách các tiên tri xong,
các chủ nhà hội sai sứ nói cùng hai người rằng:
Hỡi anh em, nếu có mấy lời khuyên bảo dân
chúng, hãy giảng đi.
16 Phao-lô bèn đứng dậy, lấy tay làm hiệu, rồi
nói rằng: Hỡi người Y-sơ-ra-ên và các người kính
sợ Đức Chúa Trời, hãy nghe:
17 Đức Chúa Trời của dân Y-sơ-ra-ên nầy đã
chọn tổ phụ chúng ta; làm cho dân ấy thạnh
vượng lúc ở ngụ nơi ngoại quốc, tức là trong
xứ Ê-díp-tô, và Ngài dùng cánh tay cao dẫn họ
ra khỏi xứ đó.
18 Ước chừng bốn mươi năm, Ngài chịu tính
nết họ trong nơi đồng vắng.
19 Lại khi đã phá bảy dân trong xứ Ca-na-an,
Ngài khiến họ nhận lấy đất của các dân đó,
20 độ trong bốn trăm năm mươi năm; kế đó
Ngài lập cho họ các quan đoán xét cho đến đời
tiên tri Sa-mu-ên.
21 Bấy giờ, dân đó xin một vì vua, nên Đức
Chúa Trời ban Sau-lơ, con của Ki-sơ, về chi phái
Bên-gia-min, trị họ trong bốn mươi năm;
22 đoạn, Ngài bỏ vua đó, lại lập Đa-vít làm vua,
mà làm chứng về người rằng: Ta đã tìm thấy Đa-
vít con của Gie-sê, là người vừa lòng ta, người sẽ
tuân theo mọi ý chỉ ta.
23 Theo lời hứa, Đức Chúa Trời bèn bởi dòng
dõi người mà dấy lên cho dân Y-sơ-ra-ên một
Cứu Chúa, tức là Đức Chúa Jêsus.
24 Trước khi Đức Chúa Jêsus chưa đến, Giăng

đã giảng dạy phép báp-tem về sự ăn năn cho cả
dân Y-sơ-ra-ên.
25 Giăng đang lo làm trọn công việc mình, thì
nói rằng: Ta chẳng phải là Đấng mà các ngươi
tưởng; nhưng có Đấng đến sau ta, ta chẳng
xứng đáng mở dây giày Ngài.
26 Hỡi anh em, là con cháu dòng Aùp-ra-ham,
và kẻ kính sợ Đức Chúa Trời, lời rao truyền sự
cứu chuộc nầy đã phán cho chúng ta vậy.
27 Vì dân và các quan ở thành Giê-ru-sa-lem
chẳng nhìn biết Đức Chúa Jêsus nầy, nên lúc xử
tội Ngài, chúng đã ứng nghiệm lời của các đấng
tiên tri mà người ta thường đọc trong mỗi ngày
Sa-bát.
28 Dầu trong Ngài chẳng tìm thấy cớ gì đáng
chết, họ cứ xin Phi-lát giết Ngài đi.
29 Họ đã làm cho ứng nghiệm mọi điều chép
về Ngài rồi, thì hạ Ngài xuống khỏi thập tự giá
mà chôn trong mả.
30 Song Đức Chúa Trời đã làm cho Ngài từ kẻ
chết sống lại.
31 Những kẻ theo Ngài từ xứ Ga-li-lê lên thành
Giê-ru-sa-lem đã được thấy Ngài lâu ngày, và
hiện nay đều làm chứng về Ngài giữa dân chúng.
32 Còn chúng tôi, thì rao truyền cho các anh em
tin lành nầy về lời hứa ban cho tổ phụ chúng ta,
33 rằng Đức Chúa Trời bởi khiến Đức Chúa
Jêsus sống lại thì đã làm ứng nghiệm lời hứa
đó cho chúng ta là con cháu của tổ phụ, y như
đã chép trong sách Thi thiên đoạn thứ hai rằng:
Con là Con trai ta, ngày nay ta đã sanh Con.

34 Ngài đã làm cho Đức Chúa Jêsus sống lại,
đặng nay khỏi trở về sự hư nát nữa, ấy về điều
đó mà Ngài đã phán rằng: Ta sẽ thành tín giữ
cùng các ngươi lời hứa thánh đã phán với Đa-
vít.
35 Lại trong câu khác, cũng có phán rằng:
Chúa chẳng cho Đấng Thánh Ngài thấy sự hư
nát đâu.
36 Vả, vua Đa-vít lúc còn sống, làm theo ý chỉ
Đức Chúa Trời, đoạn qua đời; người đã được trở
về cùng các tổ phụ mình, và đã thấy sự hư nát;
37 nhưng Đấng mà Đức Chúa Trời đã khiến
sống lại, chẳng có thấy sự hư nát đâu.
38 Vậy, hỡi anh em, khá biết rằng nhờ Đấng đó
mà sự tha tội được rao truyền cho anh em;
39 lại nhờ Ngài mà hễ ai tin thì được xưng công
bình về mọi điều theo luật pháp Môi-se chẳng có
thể được xưng công bình.
40 Nên, hãy giữ lấy cho khỏi mắc đều đã chép
trong sách tiên tri rằng:
41 Hỡi kẻ hay khinh dể kia, khá xem xét, sợ hãi
và biến mất đi; Vì trong đời các ngươi, ta sẽ làm
một việc, Nếu có ai thuật lại cho, các ngươi cũng
chẳng tin.
42 Khi hai người bước ra, chúng xin đến ngày
Sa-bát sau cũng giảng luận các lời đó.
43 Lúc hội đã tan, có nhiều người Giu-đa và
người mới theo đạo Giu-đa, đi theo Phao-lô và
Ba-na-ba, hai người nói chuyện với họ và khuyên
cứ vững lòng theo ơn Đức Chúa Trời.
44 Ngày Sa-bát sau, gần hết cả thành đều nhóm

lại để nghe đạo Chúa.
45 Song những người Giu-đa thấy đoàn dân đó
thì đầy lòng ghen ghét, nghịch cùng lời Phao-lô
nói và mắng nhiếc người.
46 Phao-lô và Ba-na-ba bèn nói cùng họ cách
dạn dĩ rằng: Aáy cần phải truyền đạo Đức Chúa
Trời trước nhất cho các ngươi; nhưng vì các
ngươi đã từ chối, và tự xét mình không xứng
đáng nhận sự sống đời đời, nên đây nầy, chúng
ta mới xây qua người ngoại.
47 Vì Chúa có phán dặn chúng ta như vầy: Ta
lập ngươi lên đặng làm sự sáng cho các dân, Hầu
cho ngươi đem sự cứu-rỗi cho đến cùng cõi đất.
48 Những người ngoại nghe lời đó thì vui
mừng, ngợi khen đạo Chúa, và phàm những kẻ
đã được định sẵn cho sự sống đời đời, đều tin
theo.
49 Đạo Chúa tràn ra khắp trong xứ đó.
50 Nhưng các người Giu-đa xui giục những đàn
bà sang trọng sốt sắng và dân đàn anh trong
thành; gây sự bắt bớ Phao-lô và Ba-na-ba, mà
đuổi ra khỏi phần đất mình.
51 Hai người đối cùng họ phủi bụi nơi chân
mình, rồi đi đến thành Y-cô-ni.
52 Còn các môn đồ thì được đầy dẫy sự vui vẻ
và Đức Thánh Linh vậy.

14

1 Tại thành Y-cô-ni, Phao-lô và Ba-na-ba cùng
vào nhà hội của người Giu-đa, và giảng một cách
đến nỗi có rất nhiều người Giu-đa và người Gờ-
réc tin theo.

2 Song những người Giu-đa chưa chịu tin thì
xui giục và khêu chọc lòng người ngoại nghịch
cùng anh em.
3 Dầu vậy, Phao-lô và Ba-na-ba ở lại đó cũng
khá lâu, đầy dẫy sự bạo dạn và đức tin trong
Chúa, và Chúa dùng tay của hai sứ đồ làm những
phép lạ dấu kỳ, mà chứng về đạo ân điển của
Ngài.
4 Nhưng dân chúng trong thành chia phe ra:
kẻ thì theo bên Giu-đa, người thì theo bên hai sứ
đồ.
5 Lại khi những người ngoại và người Giu-đa
cùng các quan mình nổi lên đặng hà hiếp và
ném đá hai sứ đồ,
6 thì hai sứ đồ đã biết trước, bèn trốn tránh
trong các thành xứ Ly-cao-ni, là thành Lít-trơ,
thành Đẹt-bơ, và miền chung quanh đó,
7 mà giảng Tin Lành.
8 Nơi thành Lít-trơ có một người liệt chân, què
từ lúc mới sanh ra, chẳng hề đi được.
9 Người ngồi và nghe Phao-lô giảng. Phao-lô
chăm mắt trên người, thấy có đức tin để chữa
lành được,
10 bèn nói lớn tiếng rằng: Ngươi hãy chờ dậy,
đứng thẳng chân lên. Người nhảy một cái, rồi
đi.
11 Dân chúng thấy sự Phao-lô đã làm, thì kêu
lên bằng tiếng Li-cao-ni rằng: Các thần đã lấy
hình loài người mà xuống cùng chúng ta.
12 Chúng bèn xưng Ba-na-ba là thần Giu-bi-tê,
còn Phao-lô là thần Mẹt-cu-rơ, vì là người đứng
đầu giảng đạo.

13 Thầy cả của thần Giu-bi-tê có miếu nơi cửa
thành, đem bò đực và tràng hoa đến trước cửa,
muốn đồng lòng với đoàn dân dâng một tế lễ.
14 Nhưng hai sứ đồ là Ba-na-ba và Phao-lô hay
điều đó, bèn xé áo mình, sấn vào giữa đám đông,
mà kêu lên rằng:
15 Hỡi các bạn, sao làm điều đó? Chúng ta
chỉ là loài người giống như các ngươi; chúng ta
giảng Tin Lành cho các ngươi, hầu cho xây bỏ
các thần hư không kia, mà trở về cùng Đức Chúa
Trời hằng sống, là Đấng đã dựng nên trời, đất,
biển, và muôn vật trong đó.
16 Trong các đời trước đây, Ngài để cho mọi
dân theo đường riêng mình,
17 dầu vậy, Ngài cứ làm chứng luôn về mình,
tức là giáng phước cho, làm mưa từ trời xuống,
ban cho các ngươi mùa màng nhiều hoa quả, đồ
ăn dư dật, và lòng đầy vui mừng.
18 Tuy sứ đồ nói như vậy, chỉ vừa đủ ngăn trở
dân chúng dâng cho mình một tế lễ.
19 Bấy giờ có mấy người Giu-đa từ thành An-
ti-ốt và thành Y-cô-ni đến dỗ dành dân chúng;
chúng ném đá Phao-lô, tưởng người đã chết, nên
kéo ra ngoài thành.
20 Nhưng các môn đồ đang nhóm chung quanh
người, thì người vùng đứng dậy và vào trong
thành. Bữa sau, người đi với Ba-na-ba đến thành
Đẹt-bơ.
21 Khi hai sứ đồ đã rao truyền Tin Lành trong
thành đó, và làm cho khá nhiều người trở nên
môn đồ, thì trở về thành Lít-trơ, thành Y-cô-ni

và thành An-ti-ốt,
22 giục các môn đồ vững lòng, khuyên phải
bền đỗ trong đức tin, và bảo trước rằng phải
trải qua nhiều nỗi khó khăn mới vào được nước
Đức Chúa Trời.
23 Khi hai sứ đồ khiến lựa chọn những trưởng
lão trong mỗi Hội thánh, cầu nguyện và kiêng ăn
xong, thì dâng các người đó cho Chúa là Đấng
mình đã tin đến.
24 Kế đó, hai sứ đồ vượt qua đất Bi-si-đi, đến
trong xứ Bam-phi-ly.
25 Sau khi đã truyền đạo tại thành Bẹt-giê rồi,
thì xuống thành Aùt-ta-li.
26 Từ nơi đó, hai người chạy buồm về thành
An-ti-ốt, là chỗ mình đã ra đi, được giao phó cho
ân điển Đức Chúa Trời, để làm công việc mình
vừa mới làm xong.
27 Hai người đến nơi, nhóm họp Hội thánh rồi,
bèn thuật lại mọi việc Đức Chúa Trời đã cậy
mình làm, và Ngài mở cửa đức tin cho người
ngoại là thể nào.
28 Hai người ở tại đó lâu ngày với các môn đồ.

15

1 Vả, có mấy người từ xứ Giu-đê đến, dạy các
anh em rằng: Nếu các ngươi chẳng chịu phép
cắt bì theo lễ Môi-se, thì không thể được cứu
rỗi.
2 Nhân đó, có sự khác ý và cuộc cãi lẽ dữ
dội giữa Phao-lô và Ba-na-ba với mấy người đó,
người ta nhất định Phao-lô và Ba-na-ba với mấy
người trong bọn kia đi lên thành Giê-ru-sa-lem,

đến cùng các sứ đồ và trưởng lão đặng hỏi về
việc nầy.
3 Vậy, sau khi các người ấy được Hội thánh đưa
đường rồi, thì trải qua xứ Phê-ni-xi và xứ Sa-ma-
ri, thuật lại sự người ngoại trở về đạo, và như
vậy làm cho anh em thay thảy được vui mừng
lắm.
4 Vừa tới thành Giê-ru-sa-lem, được Hội thánh,
các sứ đồ và trưởng lão tiếp rước, rồi thuật lại
mọi điều Đức Chúa Trời đã cậy mình làm.
5 Nhưng có mấy kẻ về đảng Pha-ri-si đã tin
đạo, đứng dậy nói rằng phải làm phép cắt bì
cho những người ngoại, và truyền họ phải tuân
theo luật pháp Môi-se.
6 Các sứ đồ và các trưởng lão bèn họp lại để
xem xét về việc đó.
7 Sau một cuộc bàn luận dài rồi, Phi-e-rơ đứng
dậy nói cùng chúng rằng: Hỡi anh em, hãy biết
rằng từ lúc ban đầu, Đức Chúa Trời đã chọn tôi
trong các anh em, để cho người ngoại được nghe
Tin Lành bởi miệng tôi và tin theo.
8 Đức Chúa Trời là Đấng biết lòng người, đã
làm chứng cho người ngoại, mà ban Đức Thánh
Linh cho họ cũng như cho chúng ta;
9 Ngài chẳng phân biệt chúng ta với người
ngoại đâu, vì đã lấy đức tin khiến cho lòng họ
tinh sạch.
10 Vậy bây giờ, cớ sao anh em thử Đức Chúa
Trời, gán cho môn đồ một cái ách mà tổ phụ
chúng ta hoặc chính chúng ta cũng chưa từng
mang nổi?

11 Trái lại, chúng ta tin rằng nhờ ơn Đức Chúa
Jêsus, chúng ta được cứu cũng như người ngoại
vậy.
12 Cả hội đồng đều lẳng lặng, nghe Ba-na-ba
và Phao-lô thuật lại những phép lạ dấu kỳ mà
Đức Chúa Trời đã cậy mình làm ra giữa người
ngoại.
13 Nói xong, Gia-cơ cất tiếng lên rằng: Hỡi anh
em, hãy nghe tôi!
14 Si-môn có thuật thế nào lần thứ nhất, Đức
Chúa Trời đã đoái thương người ngoại, đặng từ
đó lấy ra một dân để dâng cho danh Ngài.
15 Điều đó phù hiệp với lời các đấng tiên tri, vì
có chép rằng:
16 Rồi đó, ta sẽ trở lại, Dựng lại đền tạm của
vua Đa-vít bị đổ nát; Ta sẽ sửa sự hư nát đền đó
lại Mà gây dựng lên;
17 Hầu cho những người sót lại Và mọi dân cầu
khẩn danh ta đều tìm Chúa. Chúa là Đấng làm
nên những việc nầy có phán như vậy;
18 từ trước vô cùng Ngài đã thông biết những
việc đó.
19 Vậy, theo ý tôi, thật chẳng nên khuấy rối
những người ngoại trở về cùng Đức Chúa Trời;
20 song khá viết thơ dặn họ kiêng giữ cho khỏi
sự ô uế của thần tượng, sự tà dâm, sự ăn thịt thú
vật chết ngột và huyết.
21 Vì trải bao nhiêu đời nay, trong mỗi thành
vẫn có người giảng luật pháp Môi-se, bởi mọi
ngày Sa-bát, trong các nhà hội người ta có đọc
luật ấy.

22 Kế đó, các sứ đồ và trưởng lão cùng cả
Hội thánh bèn quyết định sai những người được
chọn ở nơi mình đi với Phao-lô và Ba-na-ba đến
thành An-ti-ốt. Aáy là Giu-đe, cũng gọi là Ba-sa-
ba, và Si-la, là hai người đứng đầu trong hàng
anh em;
23 rồi giao cho hai người bức thơ như sau nầy:
Các sứ đồ, trưởng lão và anh em gởi lời chào
thăm anh em trong những người ngoại tại thành
An-ti-ốt, trong xứ Sy-ri và xứ Si-li-si!
24 Bởi từng nghe có một vài người trong vòng
chúng ta, chẳng lãnh mạng lịnh nào nơi chúng
ta, tự lấy lời mình khuấy rối, và biến loạn lòng
các ngươi nữa,
25 nên chúng ta đồng lòng quyết ý chọn những
người thay mặt sai đi cùng kẻ rất yêu dấu của
chúng ta là Ba-na-ba và Phao-lô, mà đến nơi các
ngươi;
26 hai người nầy vốn đã liều thân vì danh Đức
Chúa Jêsus Christ là Chúa chúng ta.
27 Vậy chúng ta đã sai Giu-đe và Si-la đến, để
nói miệng với anh em về việc đó:
28 ấy là Đức Thánh Linh và chúng ta đã ưng
rằng chẳng gán gánh nặng nào khác cho anh
em ngoài những điều cần dùng,
29 tức là anh em phải kiêng ăn của cúng thần
tượng, huyết, thú vật chết ngột, và chớ tà dâm;
ấy là mọi điều mà anh em khá kiêng giữ lấy vậy.
Kính chúc bình an!
30 Vậy, khi các người đó đã từ giã Hội thánh,
xuống thành An-ti-ốt, nhóm hết thảy anh em lại,
và trao thơ cho.

31 Người ta đọc thơ, thảy đều mừng rỡ vì được
lời yên ủi.
32 Giu-đe và Si-la chính là kẻ tiên tri, cũng lấy
nhiều lời giảng mà khuyên bảo, và giục lòng anh
em mạnh mẽ.
33 Khỏi ít lâu, anh em chúc các người đó bình
an mà cho về cùng những người đã sai đến.
34 Nhưng mà Si-la thì quyết ở lại thành An-ti-
ốt.
35 Nhưng Phao-lô và Ba-na-ba ở lại tại thành
An-ti-ốt, giảng Tin Lành và dạy đạo Chúa với
nhiều người khác.
36 Sau ít lâu, Phao-lô nói với Ba-na-ba rằng:
Chúng ta hãy trở lại thăm hết thảy anh em trong
các thành mà chúng ta trước đã giảng đạo Chúa,
xem thử ra thể nào.
37 Ba-na-ba muốn đem theo Giăng cũng gọi là
Mác.
38 Nhưng Phao-lô không có ý đem Mác đi với,
vì người đã lìa hai người trong xứ Bam-phi-ly,
chẳng cùng đi làm việc với.
39 Nhân đó có sự cãi lẫy nhau dữ dội, đến nỗi
hai người phân rẽ nhau, và Ba-na-ba đem Mác
cùng xuống thuyền vượt qua đảo Chíp-rơ.
40 Còn Phao-lô sau khi đã chọn Si-la, và nhờ anh
em giao phó mình cho ân điển Chúa, thì khởi đi.
41 Người trải qua xứ Sy-ri và xứ Si-li-si, làm cho
các Hội thánh được vững bền.

16

1 Phao-lô tới thành Đẹt-bơ và thành Lít-trơ.
Nơi đó, có một môn đồ tên là Ti-mô-thê, con

của một người đàn bà Giu-đa đã tin, còn cha thì
người Gờ-réc.
2 Anh em ở thành Lít-trơ và thành Y-cô-ni đều
làm chứng tốt về người.
3 Phao-lô muốn đem người theo; bởi cớ những
người Giu-đa ở trong các nơi đó, nên Phao-lô lấy
người và làm phép cắt bì cho, vì hết thảy đều
biết cha Ti-mô-thê là người Gờ-réc.
4 Hễ ghé qua thành nào, hai người cũng dặn
biểu phải giữ mấy lề luật mà sứ đồ và trưởng lão
tại thành Giê-ru-sa-lem lập ra.
5 Aáy vậy, các Hội thánh được vững vàng trong
đức tin, và số người càng ngày càng thêm lên.
6 Đoạn, trải qua xứ Phi-ri-gi và đất Ga-la-ti, vì
Đức Thánh Linh đã cấm truyền đạo trong cõi A-
si.
7 Tới gần xứ My-si rồi, hai người sắm sửa vào
xứ Bi-thi-ni; nhưng Thánh Linh của Đức Chúa
Jêsus không cho phép,
8 bèn kíp qua khỏi xứ My-si, và xuống thành
Trô-ách.
9 Đang ban đêm, Phao-lô thấy sự hiện thấy; có
một người Ma-xê-đoan đứng trước mặt mình,
nài xin rằng: Hãy qua xứ Ma-xê-đoan mà cứu
giúp chúng tôi.
10 Phao-lô vừa thấy sự hiện thấy đó rồi, chúng
ta liền tìm cách qua xứ Ma-xê-đoan, vì đã định
rằng Đức Chúa Trời gọi chúng ta rao truyền Tin
Lành ở đó.
11 Vậy, chúng ta từ thành Trô-ách đi thuyền
thẳng đến đảo Sa-mô-tra-xơ; bữa sau, đến thành
Nê-a-bô-li;

12 từ nơi đó, chúng ta tới thành Phi-líp, là
thành thứ nhất của tỉnh Ma-xê-đoan, và là thuộc
địa nước Rô-ma. Chúng ta ở tạm đó vài ngày.
13 Đến ngày Sa-bát, chúng ta ra ngoài cửa
thành, đến gần bên sông, là nơi chúng ta tưởng
rằng người ta nhóm lại đặng cầu nguyện; chúng
ta ngồi xong, giảng cho những đàn bà đã nhóm
lại.
14 Có một người trong bọn đó nghe chúng ta,
tên là Ly-đi, quê ở thành Thi-a-ti-rơ, làm nghề
buôn hàng sắc tía, vẫn kính sợ Đức Chúa Trời.
Chúa mở lòng cho người, đặng chăm chỉ nghe
lời Phao-lô nói.
15 Khi người đã chịu phép báp-tem với người
nhà mình rồi, thì xin chúng ta rằng: Nếu các
ông đã đoán tôi là trung thành với Chúa, thì hãy
vào nhà tôi, mà ở lại đó; rồi người ép mời vào.
16 Một ngày kia, chúng ta đi cầu nguyện, gặp
một đứa đầy tớ gái bị quỉ Phi-tôn ám vào, hay
bói khoa, làm lợi lớn cho chủ nó.
17 Nó theo Phao-lô và chúng ta, mà kêu la rằng:
Những người đó là đầy tớ của Đức Chúa Trời Rất
Cao, rao truyền cho các ngươi đạo cứu rỗi.
18 Trong nhiều ngày nó cứ làm vậy, nhưng
Phao-lô lấy làm cực lòng, xây lại nói cùng quỉ
rằng: Ta nhân danh Đức Chúa Jêsus Christ mà
truyền mầy ra khỏi người đàn bà nầy. Chính giờ
đó, quỉ liền ra khỏi.
19 Song le các chủ nàng thấy mình chẳng còn
trông được lợi lộc nữa, bèn bắt Phao-lô và Si-la,
kéo đến nơi công sở, trước mặt các quan,

20 rồi điệu đến các thượng quan, mà thưa
rằng: Những người nầy làm rối loạn thành ta;
ấy là người Giu-đa,
21 dạy dỗ các thói tục mà chúng ta chẳng nên
nhận lấy, hoặc vâng theo, vì chúng ta là người
Rô-ma.
22 Đoàn dân cũng nổi lên nghịch cùng hai
người, và khi các thượng quan khiến xé áo hai
người ra rồi, bèn truyền đánh đòn.
23 Sau khi người ta đánh nhiều đòn rồi, thì bỏ
vào ngục, dặn người đề lao phải canh giờ cho
nghiêm nhặt.
24 Được lịnh đó, đề lao bỏ hai người vào ngục
tối và tra chân vào cùm.
25 Lối nửa đêm, Phao-lô và Si-la đang cầu
nguyện, hát ngợi khen Đức Chúa Trời; và những
tù phạm đều nghe.
26 Thình lình, có cơn động đất rất lớn, đến nỗi
nền ngục rúng động; cùng một lúc, các cửa mở
ra, xiềng tù phạm thảy đều tháo cả.
27 Người đề lao giựt mình thức dậy, thấy các
cửa ngục đều mở, tưởng tù đã trốn hết, bèn rút
gươm, toan giết mình.
28 Nhưng Phao-lô kêu người lớn tiếng rằng:
Chớ làm hại mình: Chúng ta đều còn cả đây.
29 Người đề lao bèn kêu lấy đèn, chạy lại, run
sợ lắm, gieo mình nơi chân Phao-lô và Si-la.
30 Đoạn, đưa hai người ra ngoài, mà hỏi rằng:
Các chúa ơi, tôi phải làm chi cho được cứu rỗi?
31 Hai người trả lời rằng: Hãy tin Đức Chúa
Jêsus, thì ngươi và cả nhà đều sẽ được cứu rỗi.

32 Hai người truyền đạo Đức Chúa Trời cho
người, và cho những kẻ ở nhà người nữa.
33 Trong ban đêm, chính giờ đó, người đề lao
đem hai người ra rửa các thương tích cho; rồi
tức thì người và mọi kẻ thuộc về mình đều chịu
phép báp-tem.
34 Đoạn, người đề lao mời hai người lên nhà
mình, đặt bàn, và người với cả nhà mình đều
mừng rỡ vì đã tin Đức Chúa Trời.
35 Đến sáng, thượng quan sai lính nói cùng
người đề lao rằng: Hãy thả các người ấy đi.
36 Người trình lời đó cùng Phao-lô rằng: Các
thượng quan đã khiến truyền cho tôi thả các
ông; vậy, hãy ra, và xin đi cho bình yên.
37 Nhưng Phao-lô nói cùng lính rằng: Chúng
ta vốn là quốc dân Rô-ma, khi chưa định tội, họ
đã đánh đòn chúng ta giữa thiên hạ, rồi bỏ vào
ngục; nay họ lại thả lén chúng ta ư! Điều đó
không được. Chính các quan phải tới đây mà
thả chúng ta mới phải!
38 Các thượng quan nghe lính trình lại bấy
nhiêu lời, biết hai người đó là người Rô-ma, thì
sợ hãi.
39 Họ bèn đến nói với hai người, thả đi, và xin
lìa khỏi thành.
40 Khi ra ngục rồi, hai sứ đồ vào nhà Ly-đi,
thăm và khuyên bảo anh em, rồi đi.

17

1 Phao-lô và Si-la đi ngang qua thành Am-phi-
bô-lít và thành A-bô-lô-ni, rồi tới thành Tê-sa-lô-
ni-ca; ở đó người Giu-đa có một nhà hội.

2 Phao-lô tới nhà hội theo thói quen mình, và
trong ba ngày Sa-bát biện luận với họ,
3 lấy Kinh Thánh cắt nghĩa và giải tỏ tường về
Đấng Christ phải chịu thương khó, rồi từ kẻ chết
sống lại. Người nói rằng Đấng Christ nầy, tức là
Đức Chúa Jêsus mà ta rao truyền cho các ngươi.
4 Trong bọn họ có một vài người được khuyên
dỗ nối theo Phao-lô và Si-la, lại cũng có rất nhiều
người Gờ-réc vẫn kính sợ Đức Chúa Trời, và mấy
người đàn bà sang trọng trong thành nữa.
5 Nhưng người Giu-đa đầy lòng ghen ghét, rủ
mấy đứa hoang đàng nơi đường phố, xui giục
đoàn dân gây loạn trong thành. Chúng nó xông
vào nhà của Gia-sôn, tìm bắt Phao-lô và Si-la
đặng điệu đến cho dân chúng.
6 Tìm không được, bèn kéo Gia-sôn và mấy
người anh em đến trước mặt các quan án trong
thành, mà la lên rằng: Kìa những tên nầy đã gây
thiên hạ nên loạn lạc, nay có đây,
7 và Gia-sôn đã chứa chúng! Chúng nó hết
thảy đều là đồ nghịch mạng Sê-sa, vì nói rằng
có một vua khác, là Jêsus.
8 Bấy nhiêu lời đó làm rối động đoàn dân và
các quan án.
9 Song khi các quan án đòi Gia-sôn và các người
khác bảo lãnh rồi, thì tha cho ra.
10 Tức thì, trong ban đêm, anh em khiến Phao-
lô và Si-la đi đến thành Bê-rê. Đến nơi rồi, thì
vào nhà hội người Giu-đa.
11 Những người nầy có ý hẳn hoi hơn người
Tê-sa-lô-ni-ca, đều sẵn lòng chịu lấy đạo, ngày

nào cũng tra xem Kinh Thánh, để xét lời giảng
có thật chăng.
12 Trong bọn họ có nhiều người tin theo, với
mấy người đàn bà Gờ-réc sang trọng, và đàn ông
cũng khá đông.
13 Nhưng khi người Giu-đa ở thành Tê-sa-lô-ni-
ca hay Phao-lô cũng truyền đạo Đức Chúa Trời
tại thành Bê-rê, bèn đến đó để rải sự xao xuyến
rối loạn trong dân chúng.
14 Tức thì, anh em khiến Phao-lô đi phía biển,
còn Si-la với Ti-mô-thê ở lại thành Bê-rê.
15 Những người dẫn Phao-lô đưa người đến
thành A-thên; rồi trở về, đem lịnh cho Si-la và
Ti-mô-thê phải đến cùng người cho gấp.
16 Phao-lô đang đợi hai người tại thành A-
thên, động lòng tức giận, vì thấy thành đều đầy
những thần tượng.
17 Vậy, người biện luận trong nhà hội với người
Giu-đa và người mới theo đạo Giu-đa; lại mỗi
ngày, với những kẻ nào mình gặp tại nơi chợ.
18 Có mấy nhà triết học về phái Epicuriens và
phái Stociens cũng cãi lẽ với người. Kẻ thì hỏi:
Người già mép nầy muốn nói gì đó? Người thì
nói: Người dường như giảng về các thần ngoại
quốc (vì Phao-lô truyền cho chúng về Đức Chúa
Jêsus và sự sống lại).
19 Chúng bắt người, đem đến nơi A-rê-ô-ba,
mà hỏi rằng: Chúng tôi có thể biết được đạo
mới nào mà ông dạy đó chăng?
20 Vì chưng ông giảng cho chúng tôi nghe sự
lạ. Chúng tôi muốn biết ý nghĩa điều đó là gì.

21 Vả, hết thảy người A-thên và người ngoại
quốc ngụ tại thành A-thên chỉ lo nói và nghe việc
mới lạ mà thôi.
22 Bấy giờ, Phao-lô đứng giữa A-rê-ô-ba, nói
rằng: Hỡi người A-thên, phàm việc gì ta cũng
thấy các ngươi sốt sắng quá chừng.
23 Vì khi ta trải khắp thành các ngươi, xem xét
khí vật các ngươi dùng thờ phượng, thì thấy một
bàn thờ có chạm chữ rằng: THù CHúA KHÔNG
BIôT. Vậy, Đấng các ngươi thờ mà không biết đó,
là Đấng ta đang rao truyền cho.
24 Đức Chúa Trời đã dựng nên thế giới và mọi
vật trong đó, là Chúa của trời đất, chẳng ngự tại
đền thờ bởi tay người ta dựng nên đâu.
25 Ngài cũng chẳng dùng tay người ta hầu việc
Ngài dường như có cần đến sự gì, vì Ngài là Đấng
ban sự sống, hơi sống, muôn vật cho mọi loài.
26 Ngài đã làm cho muôn dân sanh ra bởi chỉ
một người, và khiến ở khắp trên mặt đất, định
trước thì giờ đời người ta cùng giới hạn chỗ ở,
27 hầu cho tìm kiếm Đức Chúa Trời, và hết sức
rờ tìm cho được, dẫu Ngài chẳng ở xa mỗi một
người trong chúng ta.
28 Vì tại trong Ngài, chúng ta được sống, động,
và có, y như xưa một vài thi nhân của các ngươi
có nói rằng: Chúng ta cũng là dòng dõi của Ngài.
29 Vậy, bởi chúng ta là dòng dõi Đức Chúa Trời,
thì chớ nên ngờ rằng Chúa giống như vàng, bạc,
hay là đá, bởi công nghệ và tài xảo của người ta
chạm trổ nên.
30 Vậy thì, Đức Chúa Trời đã bỏ qua các đời

ngu muội đó, mà nay biểu hết thảy các người
trong mọi nơi đều phải ăn năn,
31 vì Ngài đã chỉ định một ngày, khi Ngài sẽ lấy
sự công bình đoán xét thế gian, bởi Người Ngài
đã lập, và Đức Chúa Trời đã khiến Người từ kẻ
chết sống lại, để làm chứng chắc về điều đó cho
thiên hạ.
32 Khi chúng nghe nói về sự sống lại của kẻ
chết, kẻ thì nhạo báng, người thì nói rằng: Lúc
khác chúng ta sẽ nghe ngươi nói về việc đó.
33 Vì vậy, Phao-lô từ giữa đám họ bước ra.
34 Nhưng có mấy kẻ theo người và tin; trong
số đó có Đê-ni, là một quan tòa nơi A-rê-ô-ba,
và một người đàn bà tên là Đa-ma-ri, cùng các
người khác.

18

1 Rồi đó, Phao-lô đi khỏi thành A-thên, mà tới
thành Cô-rinh-tô.
2 Tại đó, người gặp một người Giu-đa, tên là
A-qui-la, quê ở xứ Bông, mới từ nước Y-ta-li đến
đây với vợ mình là Bê-rít-sin, bởi vì vua Cơ-lốt
có chỉ truyền mọi người Giu-đa phải lánh khỏi
thành Rô-ma; Phao-lô bèn hiệp với hai người.
3 Vì đồng nghề, nên Phao-lô ở nhà hai người
mà làm việc chung nhau; vả, nghề các người đó
là may trại.
4 Hễ đến ngày Sa-bát, thì Phao-lô giảng luận
trong nhà hội, khuyên dỗ người Giu-đa và người
Gờ-réc.
5 Khi Si-la và Ti-mô-thê từ xứ Ma-xê-đoan đến,
thì Phao-lô hết lòng chuyên lo về sự giảng dạy,

làm chứng với người Giu-đa rằng Đức Chúa
Jêsus là Đấng Christ.
6 Nhưng, vì chúng chống cự và khinh dể
người, nên người giũ áo mình mà nói rằng: Ước
gì máu các ngươi đổ lại trên đầu các ngươi! Còn
ta thì tinh sạch; từ đây, ta sẽ đi đến cùng người
ngoại.
7 Phao-lô ra khỏi đó, vào nhà một người tên là
Ti-ti-u Giút-tu, là kẻ kính sợ Đức Chúa Trời, nhà
người giáp với nhà hội.
8 Bấy giờ Cơ-rít-bu, chủ nhà hội, với cả nhà
mình đều tin Chúa; lại có nhiều người Cô-rinh-tô
từng nghe Phao-lô giảng, cũng tin và chịu phép
báp-tem.
9 Ban đêm, Chúa phán cùng Phao-lô trong sự
hiện thấy rằng: Đừng sợ chi; song hãy nói và
chớ làm thinh;
10 ta ở cùng ngươi, chẳng ai tra tay trên ngươi
đặng làm hại đâu; vì ta có nhiều người trong
thành nầy.
11 Phao-lô ở lại đó một năm sáu tháng, dạy đạo
Đức Chúa Trời trong đám họ.
12 Lúc Ga-li-ôn đang làm quan trấn thủ xứ
A-chai, người Giu-đa đồng lòng nổi lên nghịch
cùng Phao-lô và kéo người đến tòa án,
13 mà nói rằng: Người nầy xui dân thờ Đức
Chúa Trời một cách trái luật pháp.
14 Phao-lô vừa toan mở miệng trả lời, thì Ga-li-
ôn nói cùng dân Giu-đa rằng: Hỡi người Giu-đa,
giá như về nỗi trái phép hay tội lỗi gì, thì theo lẽ
phải, ta nên nhịn nhục nghe các ngươi.

15 Song nếu biện luận về đạo lý, danh hiệu,
hay là luật pháp riêng của các ngươi, thì hãy tự
xử lấy; ta chẳng khứng xử đoán những việc đó
đâu.
16 Người bèn đuổi chúng ra khỏi tòa án.
17 Bấy giờ, chúng bắt Sốt-then, chủ nhà hội,
đánh đòn trước tòa án, nhưng Ga-li-ôn chẳng lo
đến việc đó.
18 Phao-lô ở lại thành Cô-rinh-tô ít lâu nữa, rồi
từ giã anh em, xuống thuyền đi với Bê-rít-sin và
A-qui-la qua xứ Sy-ri, sau khi đã chịu cạo đầu tại
thành Sen-cơ-rê, vì người có lời thề nguyện.
19 Kế đó, ba người tới thành Ê-phê-sô, Phao-lô
để đồng bạn mình lại đó. Còn người, thì vào nhà
hội, nói chuyện với những người Giu-đa;
20 song khi chúng xin ở lại lâu hơn nữa, thì
người chẳng khứng.
21 Người từ giã các người đó mà rằng: Ví Đức
Chúa Trời khứng, thì chuyến khác ta sẽ đến nơi
các ngươi; rồi người từ thành Ê-phê-sô mà đi.
22 Khi đổ bộ tại thành Sê-sa-rê rồi, người đi
lên thành Giê-ru-sa-lem, chào mừng Hội thánh,
đoạn lại xuống thành An-ti-ốt.
23 Người ở đó ít lâu, rồi lại đi, trải lần lần khắp
trong xứ Ga-la-ti và xứ Phi-ri-gi, làm cho hết thảy
môn đồ đều vững lòng.
24 Bấy giờ có một người Giu-đa tên là A-bô-lô,
quê tại thành A-léc-xan-tri, là tay khéo nói và
hiểu Kinh Thánh, đến thành Ê-phê-sô.
25 Người đã học đạo Chúa; nên lấy lòng rất
sốt sắng mà giảng và dạy kĩ càng những điều về

Đức Chúa Jêsus, dẫu người chỉ biết phép báp-
tem của Giăng mà thôi.
26 Vậy, người khởi sự giảng cách dạn-dĩ trong
nhà hội. Bê-rít-sin và A-qui-la nghe giảng, bèn
đem người về với mình, giải bày đạo Đức Chúa
Trời cho càng kĩ lưỡng hơn nữa.
27 Người toan sang xứ A-chai, thì anh em giục
lòng cho và viết thơ gởi dặn môn đồ phải tiếp
đãi người tử tế. Khi tới rồi, người được nhờ ơn
Đức Chúa Trời mà bổ ích cho kẻ đã tin theo.
28 Vì người hết sức bẻ bác người Giu-đa giữa
thiên hạ, lấy Kinh Thánh mà bày tỏ rằng Đức
Chúa Jêsus là Đấng Christ.

19

1 Trong khi A-bô-lô ở thành Cô-rinh-tô, Phao-
lô đã đi khắp những miền trên, rồi xuống thành
Ê-phê-sô, gặp một vài người môn đồ ở đó.
2 Người hỏi rằng: Từ khi anh em tin, có lãnh
được Đức Thánh Linh chăng! Trả lời rằng:
Chúng tôi cũng chưa nghe có Đức Thánh Linh
nào. Người lại hỏi: Vậy thì anh em đã chịu phép
báp-tem nào?
3 Trả lời rằng: Phép báp-tem của Giăng.
4 Phao-lô bèn nói rằng: Giăng đã làm phép
báp-tem về sự ăn năn tội, mà truyền dân phải
tin Đấng sẽ đến sau mình, nghĩa là tin Đức Chúa
Jêsus.
5 Chúng nghe bấy nhiêu lời, bèn chịu phép
báp-tem nhân danh Đức Chúa Jêsus.

6 Sau khi Phao-lô đã đặt tay lên, thì có Đức
Thánh Linh giáng trên chúng, cho nói tiếng
ngoại quốc và lời tiên tri.
7 Cộng hết thảy độ mười hai người.
8 Phao-lô vào nhà hội, và trong ba tháng giảng
luận một cách dạn dĩ ở đó; giải bày những điều
về nước Đức Chúa Trời mà khuyên dỗ các kẻ
nghe mình.
9 Song vì có mấy người cứng lòng, từ chối
không tin, gièm chê đạo Chúa trước mặt dân
chúng, thì người phân rẽ họ mà nhóm các môn
đồ riêng ra, và dạy dỗ hằng ngày trong trường
học Ti-ra-nu.
10 Việc đó cứ luôn hai năm, đến nỗi mọi người
ở trong cõi A-si, hoặc người Giu-đa hay là người
Gờ-réc, đều nghe đạo Chúa.
11 Đức Chúa Trời lại dùng tay Phao-lô làm các
phép lạ khác thường,
12 đến nỗi người ta lấy khăn và áo đã bận vào
mình người mà để trên các kẻ đau yếu; thì họ
được lành bịnh, và được cứu khỏi quỉ dữ.
13 Bấy giờ có mấy thầy trừ quỉ là người Giu-đa
đi từ nơi nầy sang chỗ kia, mạo kêu danh Đức
Chúa Jêsus trên những kẻ bị quỉ dữ ám, rằng:
Ta nhân Đức Chúa Jêsus nầy, là Đấng mà Phao-lô
giảng, để truyền khiến chúng bay.
14 Các kẻ làm việc đó là bảy con trai của Sê-va,
tức là một người trong bọn thầy tế lễ cả Giu-đa.
15 Song quỉ dữ đáp lại rằng: Ta biết Đức Chúa
Jêsus, và rõ Phao-lô là ai; nhưng các ngươi là kẻ
nào?

16 Người bị quỉ dữ ám bèn sấn vào chúng,
thắng được hai người trong bọn và hành hạ dữ
lắm, đến nỗi phải trần truồng và bị thương, trốn
ra khỏi nhà.
17 Phàm người Giu-đa và người Gờ-réc nào ở
tại thành Ê-phê-sô đều biết việc đó, thì sợ hãi,
và danh Đức Chúa Jêsus được tôn trọng.
18 Phần nhiều kẻ đã tin, đến xưng tội và tỏ ra
việc mình đã làm.
19 Có lắm người trước theo nghề phù phép đem
sách vở mình đốt trước mặt thiên hạ; người ta
tính giá sách đó, cộng là năm muôn đồng bạc.
20 Aáy vậy, nhờ quyền phép của Chúa, đạo bèn
đồn ra, càng ngày càng được thắng.
21 Các việc đó rồi, Phao-lô toan đi ngang qua
xứ Ma-xê-đoan và xứ A-chai, đặng đến thành
Giê-ru-sa-lem. Người nói rằng: Khi ta đã thăm
thành đó rồi, cũng phải thăm thành Rô-ma nữa.
22 Người bèn sai hai người giúp đỡ mình là Ti-
mô-thê và Ê-rát sang xứ Ma-xê-đoan, song chính
người còn ở lại trong cõi A-si ít lâu nữa.
23 Lúc đó, có sự loạn lớn sanh ra vì cớ đạo Tin
Lành.
24 Một người thợ bạc kia, tên là Đê-mê-triu,
vốn dùng bạc làm khám nữ thần Đi-anh, sinh
nhiều lợi cho thợ làm công,
25 bèn nhóm những thợ đó và kẻ đồng nghiệp
lại, mà nói rằng: Hỡi bạn ta, các ngươi biết sự
thạnh lợi chúng ta sanh bởi nghề nầy:
26 các ngươi lại thấy và nghe nói, không những
tại thành Ê-phê-sô thôi, gần suốt hết cõi A-si nữa,

rằng tên Phao-lô nầy đã khuyên dỗ và trở lòng
nhiều người, mà nói rằng các thần bởi tay người
ta làm ra chẳng phải là chúa.
27 Chúng ta chẳng những sợ nghề nghiệp mình
phải bị gièm chê, lại cũng e rằng đền thờ của đại
nữ thần Đi-anh bị khinh dể nữa, và nữ thần ta
bị tiêu diệt về sự vinh hiển mà cõi A-si cùng cả
thế giới đều tôn kính chăng.
28 Chúng nghe bấy nhiêu lời, bèn nỗi giận lắm,
cất tiếng kêu rằng: Lớn thay là nữ thần Đi-anh
của người Ê-phê-sô!
29 Cả thành thảy đều rối loạn; chúng đồng
lòng đến rạp hát, kéo theo mình Gai-út, A-ri-tạc,
là người Ma-xê-đoan, bạn đồng đi với Phao-lô.
30 Phao-lô muốn chính mình ra mặt trước dân
chúng, nhưng môn đồ chẳng cho.
31 Cũng có mấy quan lớn ở xứ A-si, là bạn hữu
người, sai đến xin người chớ đi tới rạp hát.
32 Người thì reo lên thể nầy, kẻ thì la lên thể
khác; vì trong hội om sòm, phần nhiều người
cũng không biết vì cớ nào mình nhóm lại.
33 Chúng bèn kéo A-léc-xan-đơ từ trong đám
đông ra, và người Giu-đa xô người ra đứng
trước; người bèn lấy tay ra dấu, muốn nói cùng
dân chúng để binh vực bọn mình.
34 Nhưng vừa khi đoàn dân nhận người là
người Giu-đa, thì kêu rập lên ước trong hai giờ,
rằng: Lớn thay là nữ thần Đi-anh của người Ê-
phê-sô.
35 Bấy giờ, có người thơ ký thành phố dẹp yên
đoàn dân, nói rằng: Hỡi người Ê-phê-sô, há có

ai chẳng biết thành Ê-phê-sô là kẻ canh giữ đền
thờ nữ thần lớn Đi-anh và tượng thần ấy đã từ
trên trời giáng xuống sao?
36 Bởi điều đó thật chối cãi chẳng nỗi, nên các
ngươi khá ở yên, đừng làm sự gì vội vã.
37 Vì những tên mà các ngươi đã kéo đến đây,
chẳng phải mắc tội hoặc phạm đến của thánh,
hay là lộng ngôn với nữ thần chúng ta đâu.
38 Vậy, nếu Đê-mê-triu và các thợ làm công ở
với người có cần kiện cáo ai, thì đã có ngày xử
đoán và quan trấn thủ; mặc họ kiện cáo nhau.
39 Ví bằng các ngươi có nài việc khác nữa,
thì khá quyết định việc đó trong hội đồng theo
phép.
40 Vì e cho chúng ta bị hạch về sự dấy loạn xảy
ra ngày hôm nay, không thể tìm lẽ nào để binh
vực sự nhóm họp nầy.
41 Người nói bấy nhiêu lời, bèn cho chúng về.

20

1 Khi sự rối loạn yên rồi, Phao-lô vời các môn
đồ đến, khuyên bảo xong, thì từ giã mà đi đến
xứ Ma-xê-đoan.
2 Người trải khắp trong miền nầy, dùng nhiều
lời khuyên bảo các tín đồ; rồi tới nước Gờ-réc,
3 ở đó ba tháng. Lúc gần xuống thuyền qua
xứ Sy-ri, thì người Giu-đa lập kế hại người, nên
người định trải qua xứ Ma-xê-đoan mà trở về.
4 Sô-ba-tê, con Bi-ru, quê thành Bê-rê, cùng
đi với người, lại có A-ri-tạc và Xê-cun-đu quê
thành Tê-sa-lô-ni-ca, Gai-út quê thành Đẹt-bơ và

Ti-mô-thê; Ti-chi-cơ và Trô-phim đều quê ở cõi
A-si.
5 Những người nầy đi trước, đợi chúng ta tại
thành Trô-ách.
6 Còn chúng ta, khi những ngày ăn bánh không
men qua rồi, thì xuống thuyền tại thành Phi-líp,
trong năm ngày gặp nhau tại thành Trô-ách, rồi
chúng ta ở lại đó bảy ngày.
7 Ngày thứ nhất trong tuần lễ, chúng ta đang
nhóm lại để bẻ bánh; Phao-lô phải đi ngày mai,
nên người nói chuyện với các môn đồ, và cứ
giảng luôn cho đến nửa đêm,
8 có nhiều đèn trong phòng cao mà chúng ta
đang nhóm lại.
9 Một gã tuổi trẻ tên là Ơ-tích, ngồi trên cửa
sổ, ngủ gục trong khi Phao-lô giảng rất dài; và
bị ngủ mê quá, nên từ tầng lầu thứ ba té xuống,
lúc đỡ dậy đã thấy chết rồi.
10 Nhưng, Phao-lô bước xuống, nghiêng mình
trên người, ôm lấy mà nói rằng: Chớ bối rối, linh
hồn còn ở trong người.
11 Phao-lô lại trở lên, bẻ bánh mà ăn; giảng
luận lâu cho đến sáng mới đi.
12 Còn gã tuổi trẻ người ta đem đi, thì được
sống, sự ấy làm cho mọi người đều được yên ủi
lắm.
13 Còn chúng ta, thì đi trước, chạy thuyền đến
thành A-sốt, là nơi chúng ta phải gặp Phao-lô;
người đã định vậy, vì muốn đi bộ.
14 Chúng ta gặp người tại thành A-sốt, bèn đem
người đi với, cùng đến thành Mi-ti-len.

15 Rồi đi từ nơi đó, vẫn theo đường biển, ngày
mai đến ngang đảo Chi-ô. Qua ngày sau, chúng
ta ghé vào thành Sa-mốt, cách một ngày nữa, thì
tới thành Mi-lê.
16 Vì Phao-lô đã quyết định đi qua trước thành
Ê-phê-sô, xong không dừng lại tại đó, e cho
chậm trễ trong cõi A-si. Người vội đi đặng có thể
đến thành Giê-ru-sa-lem kịp ngày lễ Ngũ tuần.
17 Bấy giờ, Phao-lô sai người ở thành Mi-lê đi
tới thành Ê-phê-sô, mời các trưởng lão trong Hội
thánh đến.
18 Khi các người ấy đã nhóm cùng người, người
nói rằng: Từ ngày tôi mới đến cõi A-si, hằng ăn
ở luôn với anh em cách nào, anh em vẫn biết,
19 tôi hầu việc Chúa cách khiêm nhường, phải
nhiều nước mắt, và ở giữa sự thử thách mà
người Giu-đa đã lập mưu hại tôi.
20 Anh em biết tôi chẳng trễ nải rao truyền mọi
điều ích lợi cho anh em, chẳng dấu điều chi hết,
lại biết tôi đã dạy anh em hoặc giữa công chúng,
hoặc từ nhà nầy sang nhà kia,
21 giảng cho người Giu-đa như cho người Gờ-
réc về sự ăn năn đối với Đức Chúa Trời, và đức
tin trong Đức Chúa Jêsus là Chúa chúng ta.
22 Kìa, nay bị Đức Thánh Linh ràng buộc, tôi
đi đến thành Giê-ru-sa-lem, chẳng biết điều chi
sẽ xảy đến cho tôi ở đó;
23 duy Đức Thánh Linh đã bảo trước cho tôi
rằng từ thành nầy sang thành khác dây xích và
hoạn nạn đang đợi tôi đó.
24 Nhưng tôi chẳng kể sự sống mình làm quí,

miễn chạy cho xong việc đua tôi và chức vụ tôi
đã lãnh nơi Đức Chúa Jêsus, để mà làm chứng
về Tin Lành của ơn Đức Chúa Trời.
25 Hiện bây giờ, tôi biết rằng giữa anh em mà
tôi đã ghé qua giảng về nước Đức Chúa Trời, thì
chẳng có một ai sẽ thấy mặt tôi nữa.
26 Nên bữa nay tôi nói quyết trước mặt các anh
em rằng tôi tinh sạch về huyết anh em hết thảy.
27 Vì tôi không trễ nải một chút nào để tỏ ra
cho biết hết thảy ý muốn của Đức Chúa Trời.
28 Anh em hãy giữ lấy mình, và luôn cả bầy mà
Đức Thánh Linh đã lập anh em làm kẻ coi sóc,
để chăn Hội thánh của Đức Chúa Trời, mà Ngài
đã mua bằng chính huyết mình.
29 Còn tôi biết rằng sau khi tôi đi, sẽ có muông
sói dữ tợn xen vào trong vòng anh em, chẳng
tiếc bầy đâu;
30 lại giữa anh em cũng sẽ có những người nói
lời hung ác dấy lên, ráng sức dỗ môn đồ theo
họ.
31 Vậy, hãy tỉnh thức, nhớ lại rằng trong ba
năm hằng đêm và ngày, tôi hằng chảy nước mắt
ra mà khuyên bảo cho mọi người luôn.
32 Bây giờ tôi giao phó anh em cho Đức Chúa
Trời và cho đạo của ơn Ngài, là giao phó cho
Đấng có thể gây dựng, và ban gia tài cho anh
em chung với hết thảy những người được nên
thánh.
33 Tôi chẳng ham bạc, vàng, hay là áo xống
của ai hết.
34 Chính anh em biết rằng hai bàn tay nầy đã

làm ra sự cần dùng của tôi và của đồng bạn tôi.
35 Tôi từng bày bảo luôn cho anh em rằng phải
chịu khó làm việc như vậy, để giúp đỡ người
yếu đuối, và nhớ lại lời chính Đức Chúa Jêsus có
phán rằng: Ban cho thì có phước hơn là nhận
lãnh.
36 Phao-lô nói lời đó xong, bèn quì xuống và
cầu nguyện với hết thảy các người ấy.
37 Ai nấy đều khóc lắm, ôm lấy cổ Phao-lô mà
hôn,
38 lấy làm buồn bực nhất là vì nghe người
nói rằng anh em sẽ chẳng thấy mặt mình nữa.
Đoạn, đưa người xuống tàu.

21

1 Chúng ta phân rẽ các người đó xong, bèn
xuống tàu, đi thẳng đến thành Cốt, ngày hôm
sau tới thành Rô-đơ, và từ đó đến thành Ba-ta-
ra.
2 ỳ đó gặp một chiếc tàu, dương buồm chạy
qua xứ Phê-ni-xi; chúng ta bèn xuống đi.
3 Thấy đảo Chíp-rơ, thì tránh bên hữu, cứ theo
đường đến xứ Sy-ri, đậu tại thành Ty-rơ, vì tàu
phải cất hàng hóa tại đó.
4 Chúng ta đi tìm được các môn đồ rồi, bèn ở
lại với họ bảy ngày. Các môn đồ chịu Đức Thánh
Linh cảm động, dặn Phao-lô chớ lên thành Giê-
ru-sa-lem.
5 Nhưng, khi kỳ tạm trú chúng ta đã qua, thì
lại đi; cả môn đồ với vợ con đều tiễn chúng ta
ra đến ngoài thành, ai nấy đều quì xuống trên
bờ, cùng nhau cầu nguyện,

6 rồi từ giã nhau. Đoạn, chúng ta xuống tàu;
môn đồ trở về nhà.
7 Còn chúng ta đi hết đường thủy, thì ở thành
Ty-rơ sang thành Bê-tô-lê-mai, chào thăm anh
em và ở lại với họ một ngày.
8 Ngày mai, chúng ta ở nơi đó đi, đến thành Sê-
sa-rê; vào nhà Phi-líp, là người giảng Tin Lành,
một trong bảy thầy phó tế, rồi ở lại đó.
9 Người có bốn con gái đồng trinh hay nói tiên
tri.
10 Chúng ta ở đó đã mấy ngày, có một người
tiên tri tên là A-ga-bút ở xứ Giu-đê xuống.
11 Người đến thăm chúng ta, rồi lấy dây lưng
của Phao-lô trói chân tay mình, mà nói rằng:
Nầy là lời Đức Thánh-Linh phán: Tại thành Giê-
ru-sa-lem, dân Giu-đa sẽ trói người có dây lưng
nầy như vậy, mà nộp trong tay người ngoại đạo.
12 Khi đã nghe bấy nhiêu lời, thì các tín đồ nơi
đó và chúng ta đều xin Phao-lô đừng lên thành
Giê-ru-sa-lem.
13 Nhưng người trả lời rằng: Anh em làm chi
mà khóc lóc cho nao lòng tôi? Vì phần tôi sẵn
lòng chẳng những để bị trói thôi, lại cũng sẵn
lòng vì danh Đức Chúa Jêsus chịu chết tại thành
Giê-ru-sa-lem nữa.
14 Người chẳng khứng chịu khuyên dỗ, thì
chúng ta không ép nữa, mà nói rằng: Xin cho ý
muốn của Chúa được nên!
15 Qua những ngày đó, chúng ta sắm sửa, rồi
lên thành Giê-ru-sa-lem.
16 Có mấy người môn đồ ở thành Sê-sa-rê cũng
đến đó với chúng ta, dẫn chúng ta vào nhà tên

Ma-na-sôn kia, quê ở Chíp-rơ, là một môn đồ lâu
nay, và người cho chúng ta trọ tại nhà mình.
17 Chúng ta đến thành Giê-ru-sa-lem, thì anh
em vui mừng tiếp rước.
18 Bữa sau, Phao-lô đi với chúng ta tới nhà Gia-
cơ; có hết thảy các trưởng lão nhóm họp tại đó.
19 Phao-lô chào mừng các người đó rồi, bèn
thuật lại từng điều mọi sự Đức Chúa Trời đã bởi
chức vụ mình làm ra trong người ngoại.
20 Các người ấy nghe vậy thì ngợi khen Đức
Chúa Trời. Đoạn, nói cùng người rằng: Anh ơi,
anh thấy biết mấy vạn người Giu-đa đã tin, và
hết thảy đều sốt sắng về luật pháp.
21 Vả, chúng đã hay rằng anh dạy các người
Giu-đa ở trong các dân ngoại rằng phải từ bỏ
Môi-se, chớ nên làm phép cắt bì cho con mình,
hay là ăn ở theo thói tục mình nữa.
22 Vậy, khá lo liệu làm sao? Chắc rằng dân
chúng sẽ nhóm lại; vì hẳn sẽ biết rằng anh đã
tới rồi.
23 Nên, hãy làm theo như chúng tôi sẽ nói cho
anh: Chúng tôi đây có bốn người đều mắc lời
thề;
24 hãy đem bốn người đó cùng đi, làm lễ tinh
sạch cho mình luôn với họ, và hãy chịu tiền họ
phải trả để cạo đầu. Vậy thì ai nấy sẽ biết mọi
tin đồn về anh đều chẳng thật, song rõ anh cũng
ăn ở theo luật pháp vậy.
25 Còn người ngoại đã tin, chúng tôi có viết thơ
cho họ về điều chúng tôi đã định: là chỉ phải
kiêng ăn của cúng thần tượng, huyết và thú vật

chết ngột, cùng chớ gian dâm.
26 Phao-lô bèn đem bốn người cùng đi, vừa
đến ngày sau, làm lễ tinh sạch cùng họ, rồi vào
trong đền thờ, đặng tỏ ra ngày nào kỳ tinh sạch
sẽ trọn, và dâng của lễ về mỗi người trong bọn
mình.
27 Khi bảy ngày gần trọn, thì các người Giu-đa,
quê A-si, thấy Phao-lô trong đền thờ, bèn xui cả
đoàn dân dấy loạn, rồi bắt người,
28 mà kêu lên rằng: Hỡi các người Y-sơ-ra-ên,
hãy đến giúp với! Kìa, người nầy giảng dạy
khắp thiên hạ, nghịch cùng dân, nghịch cùng
luật pháp, và nghịch cùng chốn nầy nữa, đến
đỗi hắn dẫn người Gờ-réc vào trong đền thờ, và
làm cho nơi thánh nầy bị ô uế.
29 Số là, chúng trước đã thấy Trô-phim, người
Ê-phê-sô, ở với Phao-lô tại trong thành phố, nên
ngờ rằng Phao-lô đã dẫn người vào đền thờ.
30 Cả thành đều xôn xao, dân chúng chạy
nhóm lại đoàn đông, bắt Phao-lô, kéo ra khỏi
đền thờ, tức thì các cửa đều đóng lại.
31 Chúng đang tìm phương giết người, thì
tiếng đồn đến quan quản cơ rằng cả thành Giê-
ru-sa-lem đều xôn xao.
32 Người lập tức bắt quân lính và cai đội kéo
đến nơi chúng. Vừa thấy quản cơ và quân lính
thì chúng thôi, không đánh Phao-lô nữa.
33 Quản cơ bèn tới gần, bắt người rồi truyền
lấy hai cái xích xích lại; đoạn, hỏi người là ai, và
đã làm việc gì.
34 Trong đoàn dân, kẻ reo lên thể nầy, người la

lên thể khác; nhân sự rối loạn, người không biết
được chắc, nên dạy điệu về đồn.
35 Lúc Phao-lô bước lên thềm, quân lính phải
khiêng người đi, bởi cớ đoàn dân hung bạo lắm.
36 Vì có đám dân theo sau đông mà kêu rằng:
Hãy giết đi!
37 Lúc Phao-lô vào đồn, thì nói với quản cơ
rằng: Tôi có phép nói với ông đôi điều chăng?
Quản cơ trả lời rằng: Ngươi biết nói tiếng Gờ-réc
sao?
38 Vậy thì ngươi hẳn chẳng phải là người Ê-díp-
tô kia, ngày trước đã gây loạn, kéo bốn ngàn kẻ
cướp vào nơi đồng vắng hay sao?
39 Phao-lô trả lời rằng: Tôi là người Giu-đa, vốn
ở thành Tạt-sơ, công dân của một thành trong
xứ Si-li-si tức là thành có danh tiếng; xin hãy
cho phép tôi nói với chúng dân.
40 Được phép rồi, Phao-lô đứng trên thềm, giơ
tay ra dấu cho dân. Đâu đó yên lặng, người bèn
nói tiếng Hê-bơ-rơ mà rằng:

22

1 Hỡi các anh các cha, hãy nghe điều tôi đang
nói với để binh vực mình.
2 Khi chúng nghe người nói tiếng Hê-bơ-rơ, thì
càng chăm chỉ bội phần. Người bèn nói rằng:
3 Tôi là người Giu-đa, sanh tại thành Tạt-sơ,
trong xứ Si-li-si, nhưng nuôi tại đây, trong thành
nầy, học nơi chân Ga-ma-li-ên, đúng theo trong
luật pháp của tổ phụ chúng ta. Vốn tôi đầy lòng
sốt sắng vì Đức Chúa Trời, cũng như các ngươi
hôm nay vậy.

4 Tôi từng bắt bớ phe nầy cho đến chết, bất kỳ
đàn ông đàn bà, đều xiềng lại và bỏ tù:
5 về điều đó, thầy cả thượng phẩm cùng cả hội
đồng trưởng lão đều làm chứng cho tôi; vì bởi
những người đó mà tôi nhận được các thơ gởi
cho anh em thành Đa-mách, là nơi tôi toan đi,
đặng bắt trói những người ở đó dẫn về thành
Giê-ru-sa-lem để xử phạt.
6 Vả, lúc tôi đang đi đường, gần đến thành Đa-
mách, độ ban trưa, thình lình có ánh sáng lớn,
từ trên trời giáng xuống, soi sáng chung quanh
mình tôi.
7 Tôi té xuống đất, và nghe có tiếng phán cùng
tôi rằng: Hỡi Sau-lơ, Sau-lơ, làm sao ngươi bắt
bớ ta?
8 Tôi trả lời rằng: Lạy Chúa, Chúa là ai? Ngài
phán: Ta là Jêsus ở Na-xa-rét mà ngươi đang bắt
bớ đây.
9 Những kẻ đi với tôi thấy ánh sáng rõ ràng,
nhưng chẳng nghe tiếng của Đấng phán cùng
tôi.
10 Tôi bèn thưa: Lạy Chúa, tôi phải làm chi?
Chúa đáp rằng: Hãy chờ dậy, đi đến thành Đa-
mách, ở đó người ta sẽ nói mọi điều đã truyền
cho ngươi làm.
11 Bởi cớ sự chói lói của ánh sáng đó, thì tôi
chẳng thấy được, nên những kẻ cùng đi nắm
tay dắt tôi đến thành Đa-mách.
12 Tên A-na-nia kia, là người nhân đức theo luật
pháp, được các người Giu-đa trú tại Đa-mách
đều làm chứng tốt, có đến tìm tôi;
13 người đứng trước mặt tôi mà nói rằng: Hỡi

Sau-lơ, anh tôi, hãy sáng mắt lại. Liền một lúc,
tôi được sáng mắt, và xem thấy A-na-nia.
14 Đoạn, người nói với tôi rằng: Đức Chúa Trời
của tổ phụ chúng ta đã định cho anh được biết ý
muốn Chúa, được thấy Đấng Công bình và nghe
lời nói từ miệng Ngài.
15 Vì anh sẽ làm chứng cho Ngài trước mặt mọi
người, về những việc anh đã thấy và nghe.
16 Bây giờ, anh còn trễ nải làm chi? Hãy chờ
dậy, cầu khẩn danh Chúa mà chịu phép báp-tem
và làm sạch tội lỗi mình đi.
17 Đến lúc trở về thành Giê-ru-sa-lem, tôi đang
cầu nguyện trong đền thờ, thì bị ngất trí;
18 thấy Đức Chúa Jêsus phán cùng tôi rằng:
Hãy vội vàng, lập tức ra khỏi thành Giê-ru-sa-
lem; vì họ sẽ chẳng nhận lời ngươi làm chứng
về ta đâu.
19 Tôi thưa rằng: Lạy Chúa, chính họ biết tôi
từng bỏ tù những người tin Chúa và đánh đòn
trong các nhà hội nữa.
20 Lại khi Ê-tiên là kẻ làm chứng cho Chúa
bị đổ máu, tôi ở đó đành lòng và giữ áo xống
những kẻ giết người.
21 Chúa bèn phán cùng tôi rằng: Hãy đi, vì ta
toan sai ngươi đi đến cùng dân ngoại ở nơi xa...
22 Chúng chịu nghe người nói đến đó, song đến
câu ấy, thì vùng kêu lên rằng: Hãy cất người
dường ấy khỏi thế gian! Nó chẳng đáng sống
đâu!
23 Chúng kêu la, cổi áo, hất bụi bay lên giữa
khoảng không.

24 Quản cơ bèn truyền điệu người vào trong
đồn, dùng roi mà tra người, để biết vì cớ gì
chúng kêu la nghịch cùng người.
25 Họ đang căng người ra để đánh đòn, thì
Phao-lô nói cùng thầy đội đang đứng đó rằng:
Ngươi được phép đánh đòn một người quốc dân
Rô-ma, mặc dầu người đó chưa thành án, hay
sao?
26 Vừa nghe mấy lời đó, thầy đội đi thưa cùng
quản cơ rằng: Oâng toan làm chi? vì người nầy
là quốc dân Rô-ma.
27 Quản cơ đến, hỏi Phao-lô rằng: Hãy nói cho
ta biết, ngươi có phải là quốc dân Rô-ma chăng?
Người trả lời rằng: Phải.
28 Quản cơ lại nói: Ta đã mua được quyền lợi
quốc dân đó cao giá lắm. Phao-lô nói: Còn phần
tôi thì có quyền lợi đó từ lúc mới sinh ra rồi.
29 Tức thì, những kẻ tra khảo người đều tránh
xa ra; và khi quản cơ biết người mình đã biểu
trói lại đó là quốc dân Rô-ma, thì sợ hãi.
30 Hôm sau, quản cơ muốn biết cho đúng vì cớ
nào Phao-lô bị người Giu-đa cáo, bèn sai mở trói,
truyền cho các thầy tế lễ cả và cả tòa công luận
nhóm lại, rồi dẫn Phao-lô ra, bắt đứng trước mặt
họ.

23

1 Phao-lô mắt chăm chỉ trên tòa công luận, nói
rằng: Hỡi các anh em, trước mặt Đức Chúa Trời,
tôi đã ăn ở trọn lương tâm tử tế cho đến ngày
nay.

2 Nhưng thầy tế lễ thượng phẩm là A-na-nia
biểu mấy kẻ đứng gần Phao-lô vả miệng người.
3 Phao-lô bèn nói cùng người rằng: Hỡi bức
tường tô trắng kia, Đức Chúa Trời sẽ đánh ông;
ông ngồi để xử đoán tôi theo luật pháp, mà lại
không kể luật pháp, biểu người đánh tôi!
4 Những kẻ đứng đó nói rằng: Ngươi nhiếc
móc thầy cả thượng phẩm của Đức Chúa Trời
sao!
5 Phao-lô trả lời rằng: Hỡi anh em, tôi chẳng
biết là thầy cả thượng phẩm; vì có chép rằng:
Chớ sỉ nhục người cai trị dân mình.
6 Phao-lô biết trong bọn họ phần thì người Sa-
đu-sê, phần thì người Pha-ri-si, bèn kêu lên trước
tòa công luận rằng: Hỡi anh em, tôi là người
Pha-ri-si, con của dòng Pha-ri-si. Aáy là vì sự
trông cậy của chúng ta và sự sống lại của những
kẻ chết mà tôi phải chịu xử đoán.
7 Người vừa nói xong như vậy, thì sự cãi lẫy
nổi lên giữa người Pha-ri-si với người Sa-đu-sê,
và hội đồng chia phe ra.
8 Vì chưng người Sa-đu-sê quyết rằng không
có sự sống lại, cũng không có thiên sứ, thần chi
hết, còn người Pha-ri-si lại nhận cả hai điều tin
ấy.
9 Tiếng kêu la lớn liền dậy lên. Có mấy thầy
thông giáo về dòng Pha-ri-si đứng dậy cãi lẫy
cùng kẻ khác rằng: Chúng ta chẳng thấy trong
người nầy có điều ác gì. Nào ai biết chẳng phải
thần hoặc thiên sứ đã nói cùng người?
10 Vì sự rối loạn càng thêm, quản cơ e Phao-lô

bị chúng phân thây chăng, nên truyền quân kéo
xuống, đặng cướp người ra khỏi giữa đám họ và
đem về trong đồn.
11 Qua đêm sau, Chúa hiện đến cùng người mà
phán rằng: Hãy giục lòng mạnh mẽ, ngươi đã
làm chứng cho ta tại thành Giê-ru-sa-lem thể
nào, thì cũng phải làm chứng cho ta tại thành
Rô-ma thể ấy.
12 Đến sáng, người Giu-đa họp đảng lập mưu,
mà thề nguyện rằng chẳng ăn chẳng uống cho
đến giết được Phao-lô.
13 Có hơn bốn mươi người đã lập mưu đó.
14 Họ đến kiếm các thầy tế lễ cả và các trưởng
lão mà rằng: Chúng tôi đã thề với nhau rằng
chẳng ăn chi hết cho đến lúc giết được Phao-lô.
15 Vậy bây giờ các ông với tòa công luận hãy
xin quản cơ bắt nó đến đứng trước mặt các ông,
như là muốn tra xét việc nó cho kỹ càng hơn
nữa; còn chúng tôi sửa soạn sẵn để khi nó chưa
đến đây thì giết đi.
16 Nhưng có con trai của chị Phao-lô biết được
mưu gian ấy, đến nơi đồn, vào nói trước cho
Phao-lô.
17 Phao-lô bèn gọi một đội trưởng mà nói rằng:
Hãy đem gã trai trẻ nầy đến cùng quan quản cơ,
chàng có việc muốn báo tin.
18 Vậy, đội trưởng đem chàng đi, dẫn đến nhà
quản cơ, và thưa rằng: Tên tù Phao-lô có gọi tôi
biểu đem gã trai trẻ nầy đến cùng quan, chàng
có việc muốn nói.
19 Quản cơ nắm tay người trai trẻ, kéo xê ra,

hỏi rằng: Ngươi có việc gì báo tin cùng ta?
20 Thưa rằng: Người Giu-đa đã định xin quan,
đến ngày mai, bắt Phao-lô đứng trước tòa công
luận, như là họ muốn tra xét việc của người cho
kỹ càng hơn.
21 Nhưng xin quan chớ tin họ, vì có hơn bốn
mươi người trong bọn họ lập kế hại Phao-lô,
đã thề nguyện với nhau chẳng ăn uống chi hết
trước khi chưa giết được người; hiện bây giờ, họ
đã sắm sẵn, chỉ đợi quan trả lời đó thôi.
22 Quản cơ cho gã trai trẻ ấy về, cấm không
cho nói với ai về điều người đã tỏ ra cùng mình.
23 Đoạn, quản cơ đòi hai viên đội trưởng, dặn
rằng: Vừa giờ thứ ba đêm nay, hãy sắm sẵn hai
trăm quân, bảy mươi lính kỵ, hai trăm lính cầm
giáo, đặng đi đến thành Sê-sa-rê.
24 Lại cũng phải sắm ngựa nữa, để đưa Phao-lô
vô sự đến nơi quan tổng đốc Phê-lít.
25 Người lại viết cho quan đó một bức thơ như
sau nầy:
26 Cơ-lốt Ly-sia chúc bình an cho quan lớn tổng
đốc Phê-lít!
27 Dân Giu-đa đã bắt người nầy, toan giết đi,
khi tôi đã đem quân đến thình lình mà cướp
người ra khỏi, vì đã nghe người là quốc dân Rô-
ma.
28 Bởi tôi muốn biết vì cớ nào họ cáo người,
nên giải người đến tòa công luận.
29 Tôi thấy người bị cáo mấy việc về luật pháp
họ, nhưng họ không kiện người về một tội nào
đáng chết hay đáng tù cả.

30 Song tôi có nghe người ta tính kế hại người
nầy, nên lập tức sai người đến nơi quan, và cũng
cho các kẻ cáo người biết rằng phải đến trước
mặt quan mà đối nại.
31 Vậy, quân lính đem Phao-lô đi, theo như
mạng lịnh mình đã lãnh, và đang ban đêm, điệu
đến thành An-ti-ba-tri.
32 Sáng ngày, lính kỵ đi với người, còn quân
khác trở về đồn.
33 Những người nầy tới thành Sê-sa-rê, đưa thơ
cho quan tổng đốc và đem nộp Phao-lô.
34 Quan tổng đốc đọc thơ rồi, bèn hỏi Phao-lô
vốn ở tỉnh nào, vừa biết người quê tỉnh Si-li-si,
35 thì rằng: Lúc nào bọn nguyên cáo đến đây,
ta sẽ nghe ngươi. Đoạn, truyền giữ Phao-lô lại
trong nơi công đàng Hê-rốt.

24

1 Sau đó năm ngày, có thầy cả thượng phẩm
là A-na-nia đến, với vài người trưởng lão cùng
một nhà diễn thuyết kia tên là Tẹt-tu-lu, trình
đơn kiện Phao-lô trước mặt quan tổng đốc.
2 Phao-lô bị đòi đến rồi, Tẹt-tu-lu khởi sự cáo
người như vầy:
3 Bẩm quan lớn Phê-lít, nhờ ơn quan mà chúng
tôi được hưởng sự bình an trọn vẹn, và nhờ sự
khôn ngoan của quan đổi được mọi tình tệ để
giúp dân nầy, lúc nào và nơi nào chúng tôi cũng
rất cảm tạ biết ơn quan vậy.
4 Nhưng muốn cho khỏi phiền quan lâu hơn,
thì tôi xin quan lấy lòng khoan nhân mà nghe
một vài lời chúng tôi nói đây.

5 Vậy, chúng tôi đã gặp người nầy, như là đồ
ôn dịch, đã gây loạn trong hết thảy người Giu-
đa trên cả thế giới: nó làm đầu của phe người
Na-xa-rét,
6 cũng đã toan làm ô uế đền thờ, nên chúng
tôi đã bắt nó và chúng tôi có muốn xử nó theo
luật pháp chúng tôi.
7 Nhưng quản cơ Ly-sia đến, bắt nó khỏi tay
chúng tôi cách hung bạo,
8 truyền lịnh cho các người kiện nó hãy đến
hầu quan. Xin chính quan hãy tự tra hỏi hắn,
thì sẽ biết được mọi việc chúng tôi đang kiện
cáo.
9 Đến phiên các người Giu-đa cũng hùa theo
lời đó, quyết rằng thật có như vậy.
10 Quan tổng đốc ra dấu biểu Phao-lô nói đi,
thì người thưa rằng: Tôi biết quan làm quan án
trong nước nầy đã lâu năm, nên tôi dạn dĩ mà
binh vực duyên cớ mình.
11 Quan tra xét thì sẽ biết tôi vừa lên thành
Giê-ru-sa-lem mà thờ lạy, chưa được mười hai
ngày nay.
12 Người ta chẳng từng gặp tôi, hoặc trong đền
thờ, hoặc trong nhà hội, hoặc trong thành phố,
cãi lẫy cùng ai hay xui dân làm loạn bao giờ.
13 Bây giờ họ cũng chẳng biết lấy chi mà làm
chứng cớ về điều họ kiện tôi đó.
14 Trước mặt quan, tôi nhận rằng theo như đạo
mà họ gọi là một phe đảng, tôi thờ phượng Đức
Chúa Trời của tổ phụ tôi, tin mọi điều chép trong
sách luật và các sách tiên tri;

15 và tôi có sự trông cậy nầy nơi Đức Chúa Trời,
như chính họ cũng có vậy, tức là sẽ có sự sống
lại của người công bình và không công bình.
16 Cũng vì cớ ấy, nên tôi vẫn gắng sức cho có
lương tâm không trách móc trước mặt Đức Chúa
Trời và trước mặt loài người.
17 Vả, đã lâu năm nay tôi đi vắng, rồi mới về
bố thí cho bổn quốc tôi và dâng của lễ.
18 Đang khi ấy, có mấy người Giu-đa quê ở cõi
A-si kia gặp tôi ở trong đền thờ, được tinh sạch,
chớ chẳng có dân đông hay rối loạn chi.
19 Nếu họ có điều gì kiện tôi, thì có lẽ đến hầu
trước mặt quan mà cáo đi.
20 Hay là các người ở đây phải nói cho biết đã
thấy tôi có sự gì đáng tội, lúc tôi đứng tại tòa
công luận,
21 hoặc có, thì cũng chỉ trách câu tôi nói giữa
họ rằng: Aáy vì sự sống lại của kẻ chết mà hôm
nay tôi bị xử đoán trước mặt các ông.
22 Phê-lít vẫn biết rõ ràng về đạo người nói đó,
nên giãn việc kiện ra, mà rằng: khi nào quan
quản cơ Ly-sia xuống, ta sẽ xét việc nầy.
23 Đoạn, người truyền cho thầy đội giữ Phao-
lô, nhưng phải cho người hơi được thong thả, có
kẻ nào thuộc về người đến hầu việc người, thì
đừng cấm.
24 Qua mấy ngày sau, Phê-lít với vợ mình là Đơ-
ru-si, người Giu-đa, đến, rồi sai gọi Phao-lô, và
nghe người nói về đức tin trong Đức Chúa Jêsus
Christ.
25 Nhưng khi Phao-lô nói về sự công bình, sự

tiết độ và sự phán xét ngày sau, thì Phê-lít run
sợ, nói rằng: Bây giờ ngươi hãy lui; đợi khi nào
ta rảnh, sẽ gọi lại.
26 Phê-lít cũng trông Phao-lô lót bạc cho mình;
nên năng đòi người đến, và nói chuyện cùng
người.
27 Khỏi hai năm, Bốt-tiu Phê-tu đến thay Phê-
lít. Bởi cớ Phê-lít muốn làm cho dân Giu-đa bằng
lòng, bèn cứ giam Phao-lô nơi ngục.

25

1 Phê-tu đã đến tỉnh mình được ba ngày rồi,
thì ở thành Sê-sa-rê đi lên thành Giê-ru-sa-lem.
2 Tại đó, có các thầy tế lễ cả và các người
sang trọng trong dân Giu-đa đội đơn kiện Phao-
lô trước mặt người;
3 vì có ý nghịch, thì cố nài xin quan làm ơn đòi
Phao-lô trở về thành Giê-ru-sa-lem: họ đặt âm
mưu đặng giết người dọc đường.
4 Nhưng Phê-tu trả lời rằng Phao-lô bị giam tại
thành Sê-sa-rê, và chính mình người sẽ kíp trở
về thành đó.
5 Lại nói rằng những người tôn trưởng trong
các ngươi hãy xuống với ta, nếu người ấy có
phạm tội gì thì hãy cứ kiện.
6 Phê-tu ở cùng họ vừa tám hay là mười ngày
mà thôi, đoạn trở xuống thành Sê-sa-rê; sáng
ngày sau, người ngồi nơi tòa án và truyền dẫn
Phao-lô đến.
7 Phao-lô mới đến, thì có các người Giu-đa ở
thành Giê-ru-sa-lem xuống vây bọc người, lấy

nhiều cớ nặng mà thưa, nhưng chẳng tìm được
chứng.
8 Còn Phao-lô nói đặng binh vực mình, rằng:
Tôi chẳng từng làm điều dữ chi, hoặc nghịch
cùng luật pháp người Giu-đa, hoặc nghịch cùng
đền thờ, hay là nghịch cùng Sê-sa.
9 Nhưng Phê-tu muốn cho đẹp lòng dân Giu-
đa, thì trả lời rằng: Ngươi có muốn lên thành
Giê-ru-sa-lem chịu xử tại đó về những việc nầy
trước mặt ta chăng?
10 Phao-lô bèn thưa rằng: Tôi ứng hầu trước
mặt tòa án Sê-sa, ấy là nơi tôi phải chịu xử; tôi
chẳng có lỗi chi với người Giu-đa, như chính
mình quan biết rõ ràng.
11 Ví bằng tôi có tội hay là phạm điều gì đáng
chết, thì tôi chẳng từ chối chết đâu; trái lại, nếu
trong đơn từ họ kiện tôi không có cớ gì hết, thì
chẳng ai được nộp tôi cho họ. Tôi kêu nài sự đó
đến Sê-sa.
12 Kế đó, Phê-tu bàn tán với công hội mình,
bèn trả lời rằng: Ngươi đã kêu nài Sê-sa, chắc
sẽ đến nơi Sê-sa.
13 Cách đó mấy ngày, vua Aïc-ríp-ba với Bê-rê-
nít đến thành Sê-sa-rê đặng chào Phê-tu.
14 Vì hai người ở lại đó mấy ngày, nên Phê-tu
đem vụ Phao-lô trình với vua, rằng: Đây có một
tên tù mà Phê-lít đã để lại.
15 Lúc tôi ở thành Giê-ru-sa-lem, các thầy tế lễ
cả và các trưởng lão dân Giu-đa đến kiện người
và xin tôi làm án người đi.
16 Tôi đáp lại rằng người Rô-ma chẳng có lệ

giải nộp một người nào mà bên bị cáo chưa đối
nại với bên tiên cáo, và người đó chưa có cách
thế để chống cãi lời kiện cáo mình.
17 Họ bèn đến đây, thì vừa ngày sau, tôi ra ngồi
nơi tòa án, không trễ nải mà truyền dẫn người
ấy đến.
18 Các người tiên cáo đều đã có mặt, song
không kiện nó về một tội gì như tôi đã dè chừng.
19 Chỉ cáo nó về đạo riêng của họ, và một tên
Jêsus đã chết kia, mà Phao-lô quyết rằng còn
sống.
20 Trong sự cãi lẫy đó, tôi không biết theo bên
nào, nên hỏi Phao-lô muốn đi đến thành Giê-ru-
sa-lem, để chịu xử mọi điều ấy tại nơi đó chăng.
21 Nhưng nó đã kêu nài để việc kiện mình lại
cho hoàng đế phân xử. Vậy tôi đã truyền giam
nó trong ngục đợi tới khi tôi giải cho Sê-sa.
22 Aïc-ríp-ba bèn nói với Phê-tu rằng: Ta cũng
muốn nghe người ấy. Phê-tu tâu rằng: Đến mai
vua sẽ nghe.
23 Vậy, qua bữa sau, vua Aïc-ríp-ba với Bê-rê-
nít đến cách long trọng, vào phòng xử kiện với
quan quản cơ và các người tôn trưởng trong
thành. Phê tu bèn truyền lịnh điệu Phao-lô đến.
24 Đoạn, Phê-tu rằng: Tâu vua Aïc-ríp-ba và
hết thảy các ông có mặt tại đây, các ông đều thấy
người nầy, vì cớ nó nên thay thảy dân chúng Giu-
đa đến nài xin ơn tôi, tại thành Giê-ru-sa-lem và
tôi đây cũng vậy, mà kêu lên rằng chẳng khá để
cho nó sống nữa.
25 Phần tôi, đã xét nó chẳng có làm điều gì

đáng tội chết; và vì chính nó cũng đã kêu nài
việc đó đến Sê-sa, nên tôi định giải nộp cho Sê-
sa.
26 Nhưng vì tôi không có điều chi quả quyết
để làm sớ tâu hoàng đế về việc nó, nên đòi nó
đến trước mặt các ông, nhất là trước mặt vua,
là Aïc-ríp-ba, đặng khi tra hỏi rồi, tôi có điều để
viết sớ.
27 Vả, tôi nghĩ rằng giải một tên phạm mà
chẳng nói rõ điều người ta kiện nó, thì là trái
lẽ lắm.

26

1 Bấy giờ vua Aïc-ríp-ba biểu Phao-lô rằng:
Ngươi được phép nói để chữa mình. Phao-lô bèn
giơ tay ra, chữa cho mình như vầy:
2 Tâu vua Aïc-ríp-ba, tôi lấy làm may mà hôm
nay được gỡ mình tôi trước mặt vua về mọi điều
người Giu-đa kiện tôi,
3 nhất là vì vua đã rõ mọi thói tục người Giu-
đa, và cũng biết sự cãi lẫy của họ. Vậy, xin vua
hãy nhịn nhục mà nghe tôi.
4 Cách ăn nết ở của tôi từ lúc tuổi trẻ, nơi giữa
bổn quốc tôi và tại thành Giê-ru-sa-lem, thì mọi
người Giu-đa đều biết cả.
5 Ví bằng họ muốn làm chứng về việc nầy, thì
biết từ lâu ngày rồi, tôi là người Pha-ri-si, theo
phe đó, rất là nghiêm hơn trong đạo chúng tôi.
6 Hiện nay tôi bị đoán xét, vì trông cậy lời Đức
Chúa Trời đã hứa cùng tổ phụ chúng tôi,
7 lại mười hai chi phái chúng tôi, lấy lòng sốt
sắng thờ phượng Đức Chúa Trời, cả đêm và ngày,

mà trông đợi lời hứa ấy được trọn. Muôn tâu,
thật là vì sự trông cậy đó mà tôi bị người Giu-đa
kiện cáo.
8 Uûa nào! các ông há lại ngờ chẳng có thể tin
được rằng Đức Chúa Trời khiến những kẻ chết
sống lại sao?
9 Thật, chính mình tôi đã tin rằng nên dùng
đủ mọi cách thế mà chống lại danh Jêsus ở Na-
xa-rét.
10 Thật tôi đã làm sự nầy tại thành Giê-ru-sa-
lem: sau khi đã chịu quyền của các thầy tế lễ
cả, thì tôi bỏ tù nhiều người thánh; và lúc họ
giết các người đó, tôi cũng đồng một ý.
11 Vả lại, tôi thường trảy đi từ nhà hội nầy đến
nhà hội kia, hà hiếp họ, để bắt họ phải nói phạm
thượng, tôi lại nổi giận quá bội bắt bớ họ cho đến
các thành ngoại quốc.
12 Aáy vậy, tôi lên thành Đa-mách có trọn
quyền và phép bởi các thầy tế lễ cả, đang đi dọc
đường,
13 muôn tâu, lúc giữa trưa, tôi thấy có ánh
sáng từ trên trời giáng xuống, chói lói hơn mặt
trời, sáng lòa chung quanh tôi và kẻ cùng đi.
14 Chúng tôi thảy đều té xuống đất, và tôi nghe
tiếng phán cùng tôi bằng tiếng Hê-bơ-rơ rằng:
Hỡi Sau-lơ, Sau-lơ, sao ngươi bắt-bớ ta? ngươi
đá đến ghim nhọn thì là khó chịu cho ngươi vậy.
15 Tôi thưa: Lạy Chúa, Chúa là ai? Chúa đáp
rằng: Ta là Jêsus mà ngươi đang bắt bớ.
16 Song hãy chờ dậy, và đứng lên, vì ta đã hiện
ra cho ngươi để lập ngươi làm chức việc và làm

chứng về những việc ngươi đã thấy, cùng những
việc ta sẽ hiện đến mách cho ngươi.
17 Ta sẽ bảo hộ ngươi khỏi dân nầy và dân
ngoại là nơi ta sai ngươi đến,
18 đặng mở mắt họ, hầu cho họ từ tối tăm mà
qua sáng láng, từ quyền lực của quỉ Sa-tan mà
đến Đức Chúa Trời, và cho họ bởi đức tin nơi ta
được sự tha tội, cùng phần gia tài với các thánh
đồ.
19 Tâu vua Aïc-ríp-ba, từ đó, tôi chẳng hề dám
chống cự với sự hiện thấy trên trời;
20 nhưng đầu hết tôi khuyên dỗ người thành
Đa-mách, kế đến người thành Giê-ru-sa-lem và
cả xứ Giu-đê, rồi đến các dân ngoại rằng phải
ăn năn và trở lại cùng Đức Chúa Trời, làm công
việc xứng đáng với sự ăn năn.
21 Kìa, vì thế nên người Giu-đa đã bắt tôi trong
đền thờ và toan giết tôi.
22 Song nhờ ơn Đức Chúa Trời bảo hộ, tôi còn
sống đến ngày nay, làm chứng cho các kẻ lớn
nhỏ, không nói chi khác hơn là điều các đấng
tiên tri và Môi-se đã nói sẽ đến,
23 tức là Đấng Christ phải chịu thương khó,
và bởi sự sống lại trước nhất từ trong kẻ chết,
phải rao truyền ánh sáng ra cho dân sự và người
ngoại.
24 Người đang nói như vậy để binh vực mình,
thì Phê-tu nói lớn lên rằng: Hỡi Phao-lô, ngươi
lảng trí rồi; ngươi học biết nhiều quá đến đỗi ra
điên cuồng.
25 Phao-lô lại nói: Bẩm quan lớn Phê-tu, tôi

chẳng phải lảng trí đâu; tôi nói đó là những lời
thật và phải lẽ.
26 Vua biết rõ các sự nầy; lại tôi bền lòng tâu
vì tin rằng chẳng có điều nào vua không biết; vì
mọi việc đó chẳng làm ra cách chùng vụng đâu.
27 Tâu vua Aïc-ríp-ba, vua có tin các đấng tiên
tri chăng? Tôi biết thật vua tin đó!
28 Vua Aïc-ríp-ba phán cùng Phao-lô rằng:
Thiếu chút nữa ngươi khuyên ta trở nên tín đồ
Đấng Christ!
29 Phao-lô tâu: Cầu xin Đức Chúa Trời, chẳng
kíp thì chầy, không những một mình vua, nhưng
hết thảy mọi người nghe tôi hôm nay đều trở nên
như tôi, chỉ trừ bỏ xiềng nầy thôi!
30 Vua bèn đứng dậy, quan tổng đốc và bà Bê-
rê-nít cùng những người đồng ngồi đó cũng vậy.
31 Khi lui ra rồi, các người nói cùng nhau rằng:
Trong cách ăn ở người nầy, thật chẳng có chi
đáng chết hoặc đáng bỏ tù cả.
32 Vua Aïc-ríp-ba nói với Phê-tu rằng: Nếu
người nầy chưa kêu nài đến Sê-sa, có thể tha
được.

27

1 Khi đã định rằng chúng ta phải đi đàng biển
qua nước Y-ta-li, họ bèn giao Phao-lô và mấy tên
phạm khác cho một thầy đội tên là Giu-lơ, về đội
quân Aâu-gu ta.
2 Chúng ta xuống một chiếc tàu ở A-tra-mít
phải trảy đi dọc bờ biển A-si, đoạn thì ra đi. A-

ri-tạc, là người Ma-xê-đoan, về thành Tê-sa-lô-
ni-ca, cùng đi với chúng ta.
3 Đến ngày sau, chúng ta tới thành Si-đôn, thì
Giu-lơ đãi Phao-lô cách nhân từ, cho phép người
đi thăm bạn hữu mình, và được họ lo việc mình.
4 Đoạn, từ nơi đó, chúng ta theo mé bờ đảo
Chíp-rơ, vì bấy giờ ngược gió.
5 Sau khi vượt qua biển Si-li-si và Bam-phi-ly,
thì chúng ta đến thành My-ra, trong xứ Ly-si.
6 ỳ đó, thầy đội thấy có một chiếc tàu ở A-léc-
xan-tri sẽ đi qua Y-ta-li, bèn cho chúng ta xuống
tàu đó.
7 Tàu chạy chậm lắm, mất nhiều ngày khó
nhọc mới tới ngang thành Cơ-nít. Vì gió quá,
tàu không thể ghé bến được, nên chúng ta lại
theo mé bờ đảo Cơ-rết, qua Sa-môn.
8 Khi đã chịu khó đi dọc theo nơi đó, chúng
ta mới đến một nơi gọi là Mỹ-Cảng, gần thành
La-sê.
9 Trải lâu ngày, tàu chạy phải nguy hiểm (vì
kỳ Kiêng ăn đã qua rồi), Phao-lô bảo trước cho
những người trong tàu,
10 rằng: Tôi thấy sự vượt biển nầy chắc sẽ phải
nguy hiểm và hư hại, chẳng những cho hàng
hóa và chiếc tàu mà thôi, lại đến thân chúng ta
nữa.
11 Nhưng thầy đội tin lời người lái tàu và chủ
tàu hơn là lời Phao-lô nói.
12 Vì cảng đó không tiện cho tàu đậu lúc mùa
đông, nên phần nhiều người đều bàn rằng phải
lìa khỏi đó và ráng sức đến cảng Phê-nít, là cảng
của đảo Cơ-rết, hướng phía tây nam và phía tây

bắc, đặng qua mùa đông ở đó.
13 Vừa có gió nam non bắt đầu thổi, họ tưởng
rằng có thể tới nơi mình đã định, thì kéo neo mà
đi dọc theo gần đảo Cơ-rết.
14 Nhưng cách ít lâu có trận gió dữ tợn gọi là
gió Ơ-ra-qui-lôn thổi lên vật vào đảo.
15 Tàu đã phải bạt đi, chống lại gió chẳng nổi,
nên chúng ta để mặc cho theo chiều gió.
16 Tàu bị bạt đến dưới một hòn đảo nhỏ kia
gọi là Cơ-lô-đa, chúng ta khó nhọc lắm mới cầm
được chiếc thuyền.
17 Sau khi trục lên, họ dùng phương thế làm
cho chắc chắn: lấy dây ràng phía dưới chiếc tàu
lại; đoạn lại sợ mắc cạn trên bãi Si-rơ-tơ, thì hạ
buồm xuống, để mặc gió đưa trôi đi.
18 Đến ngày mai, vì bão cứ thổi cũng mạnh như
vậy luôn, họ bèn quăng hàng hóa xuống biển.
19 Ngày thứ ba, chúng ta dùng chính tay mình
quăng đồ đạc trong tàu xuống biển.
20 Trong mấy ngày, mặt trời chẳng có, ngôi sao
cũng không, mà bão thì vẫn thổi ào ào luôn, đến
nỗi chúng ta chẳng còn trông cậy được cứu nữa.
21 Vì họ không ăn đã lâu, nên Phao-lô đứng
dậy giữa đám họ, mà nói rằng: Hỡi bạn hữu ta,
chớ chi bữa trước tin lời ta mà chẳng dời khỏi
đảo Cơ-rết, thì chúng ta đã chẳng mắc cơn nguy
hiểm và tổn hại nầy.
22 Nhưng bây giờ, ta khuyên các ngươi hãy
vững lòng; trong các ngươi chẳng mất ai hết,
chỉ mất chiếc tàu mà thôi.
23 Vì đêm nay, một thiên sứ của Đức Chúa Trời,

là Đấng ta thuộc về và hầu việc, có hiện đến
cùng ta mà phán rằng:
24 Hỡi Phao-lô, đừng sợ chi hết; ngươi phải ứng
hầu trước mặt Sê-sa; và nầy, Đức Chúa Trời đã
ban cho ngươi hết thảy những kẻ cùng đi biển
với ngươi.
25 Vậy, hỡi các ông, hãy vững lòng, vì ta có
lòng tin cậy Đức Chúa Trời rằng sẽ xảy ra như
lời Ngài đã phán vậy;
26 nhưng chúng ta chắc sẽ bị tấp lên một hòn
đảo nào.
27 Đã đến đêm thứ mười bốn mà chúng ta cứ
trôi nổi trên biển A-đờ-ria-tích, lúc nửa đêm, các
bạn tàu ngờ đang đến gần một đất nào.
28 Họ thả trái dò xuống, thì thấy sâu hai chục
sải; hơi xa một ít, lại thả nữa, thì thấy mười lăm
sải.
29 Bấy giờ, sợ đụng rạn, họ bèn từ trên đầu lái
tàu quăng bốn neo xuống, và ước ao đến sáng.
30 Nhưng vì bạn tàu tìm phương lánh khỏi
chiếc tàu và thả chiếc tam bản xuống biển, giả
đò đi thả neo đằng trước mũi,
31 thì Phao-lô nói với thầy đội và lính rằng:
Nếu những người nầy chẳng cứ ở trong tàu, thì
các ông chẳng được cứu.
32 Bọn lính bèn cắt dây buộc tam bản, làm cho
rớt xuống.
33 Đoạn, trong khi đợi trời sáng, Phao-lô
khuyên ai nấy hãy ăn. Người nói: Hôm nay là
ngày thứ mười bốn mà các ngươi đang trông đợi,
nhịn đói chẳng ăn chút nào.

34 Vậy, ta khuyên các ngươi hãy ăn, vì thật là
rất cần cho sự cứu của các ngươi, và chẳng ai
trong vòng các ngươi sẽ mất một sợi tóc trên
đầu mình.
35 Nói như vậy rồi, người bèn lấy bánh, đứng
trước mặt mọi người, tạ ơn Đức Chúa Trời rồi,
thì bẻ ra và ăn.
36 Bấy giờ ai nấy đều giục lòng, và ăn.
37 Vả, số chúng ta hết thảy ở trong tàu được
hai trăm bảy mươi sáu người.
38 Họ đã ăn vừa no nê, bèn quăng đồ lương
thực xuống biển, làm cho nhẹ tàu đi.
39 Đến sáng ngày, họ chẳng nhận biết là đất
nào, nhưng thấy có cái vịnh và bờ, bèn định đỗ
tàu đó mà núp xem có thể được chăng.
40 Vậy, họ dứt dây bỏ neo xuống biển, tháo dây
bánh lái; đoạn, xổ buồm sau lái thuận theo gió,
tìm lối chạy vào bờ.
41 Song chạy nhằm chỗ hai ngọn nước biển xáp
nhau, thì họ làm cho tàu bị cạn tại đó; đầu mũi
cắm xuống không động đậy được, còn đầu lái
bị sóng đánh dữ lắm nên nát hết.
42 Bấy giờ quân lính bàn định giết các tù phạm,
e có người nào trong bọn họ lội thoát khỏi chăng.
43 nhưng thầy đội muốn cứu Phao-lô, nên ngăn
trở nghị định đó. Người truyền cho ai biết lội thì
nhảy xuống nước trước đi mà lội vào bờ,
44 và truyền cho những kẻ còn lại, người thì
cỡi trên ván, kẻ thì cỡi trên miếng vách nát của
chiếc tàu. Thế là ai nấy đều được lên bờ vô sự
vậy.

28

1 Đã được cứu như vậy rồi, chúng ta mới biết
cù lao đó tên là Man-tơ.
2 Thổ nhân đãi chúng ta một cách nhân từ
hiếm có, tiếp rước chúng ta thay thảy gần kề
đống lửa lớn đã đốt, vì đang mưa và trời lạnh
lẽo.
3 Phao-lô lượm được một bó củi khô, quăng
vào trong lửa, xảy có con rắn lục từ trong bó củi
bị nóng bò ra, quấn trên tay người.
4 Thổ nhân thấy con vật đeo thòng lòng trên
tay người, bèn nói với nhau rằng: Thật người
nầy là tay giết người; nên dầu được cứu khỏi
biển rồi, nhưng lẽ công bình chẳng khứng cho
sống!
5 Nhưng Phao-lô rảy rắn lục vào lửa, chẳng
thấy hề chi hết.
6 Họ ngờ người sẽ bị sưng lên, hoặc ngã xuống
chết tức thì; nhưng đã đợi lâu rồi, chẳng thấy
hại chi cho người, bèn đổi ý mà nói rằng thật là
một vì thần.
7 Trong chỗ đó, có mấy đám ruộng thuộc về
người tù trưởng của đảo ấy, tên là Búp-li-u;
người nầy đãi đằng chúng ta cách mến khách
lắm trong ba ngày.
8 Vả, cha của Búp-li-u nầy đang nằm trên
giường đau bịnh nóng lạnh và bịnh lỵ. Phao-
lô đi thăm người, cầu nguyện xong, đặt tay lên
và chữa lành cho.
9 Nhân đó, ai nấy trong đảo có bịnh, đều đến
cùng Phao-lô, và được chữa lành cả.

10 Họ cũng tôn trọng chúng ta lắm, và lúc
chúng ta đi, thì sửa soạn mọi đồ cần dùng cho
chúng ta.
11 Sau đó ba tháng, chúng ta xuống tàu ở A-
léc-xan-tri mà đi, là tàu đã qua mùa đông tại
đảo đó, và có hiệu là Đi-ốt-cua.
12 Tới thành Sy-ra-cu-sơ rồi, chúng ta ở lại đây
ba ngày.
13 Từ nơi đó, chạy theo mé biển Si-si-lơ, tới
thành Rê-ghi-um. Đến ngày mai, vì gió nam nổi
lên, nên sau hai ngày nữa chúng ta tới thành
Bu-xô-lơ.
14 ỳ đó gặp anh em mời chúng ta ở lại bảy với
ngày; rồi thì đi đến thành Rô-ma.
15 Anh em trong thành nầy nghe nói về chúng
ta, bèn ra đến Phô-rum Aùp-bi-u và chỗ Ba Quán
mà đón rước chúng ta. Phao-lô thấy anh em, thì
cảm tạ Đức Chúa Trời và vững chí.
16 Khi chúng ta đã đến thành Rô-ma, Phao-lô
được phép ở riêng với một người lính canh giữ.
17 Sau ba ngày, người mời các trưởng lão trong
dân Giu-đa nhóm lại; đến rồi, người nói rằng:
Hỡi anh em ta, dẫu tôi chẳng từng làm điều gì
nghịch cùng dân chúng hoặc cùng thói tục tổ
phụ chúng ta, mà tôi còn bị bắt tại thành Giê-ru-
sa-lem và nộp trong tay người Rô-ma.
18 Những người nầy đã xét việc tôi rồi, thì
muốn tha ra, vì tôi chẳng hề làm điều gì đáng
chết.
19 Song người Giu-đa chống cự điều đó, nên
buộc tôi kêu nài đến Sê-sa, nhưng chẳng phải

có ý kiện bổn quốc ta đâu.
20 Aáy vì cớ đó mà tôi đã xin gặp anh em và
nói chuyện với, vì là bởi sự trông cậy của dân
Y-sơ-ra-ên nên tôi mang lấy xiềng nầy.
21 Các người ấy trả lời rằng: Chúng tôi chẳng
tiếp thơ từ xứ Giu-đê nói về việc anh, và chẳng
ai trong anh em đã đến mách cho chúng tôi hay
là nói xấu về anh nữa.
22 Dầu vậy, chúng tôi muốn biết anh nghĩ làm
sao; vì về phần đạo nầy, chúng tôi biết người ta
hay chống nghịch khắp mọi nơi.
23 Họ đã hẹn ngày với người, bèn đến thăm
tại nơi nhà trọ rất đông; từ buổi sáng đến chiều,
người cứ làm chứng và giảng giải với họ về nước
Đức Chúa Trời, lấy luật pháp Môi-se và các đấng
tiên tri mà gắng sức khuyên bảo họ về Đức Chúa
Jêsus.
24 Có người chịu tin lời người nói, có kẻ chẳng
tin.
25 Bởi chưng họ không đồng ý với nhau và ra
về, nên Phao-lô chỉ nói thêm một lời nầy: Đức
Thánh Linh đã phán phải lắm, khi Ngài dùng
đấng tiên tri Ê-sai mà phán cùng tổ phụ các
ngươi rằng:
26 Hãy đến nơi dân nầy và nói rằng: Các ngươi
lấy lỗ tai nghe mà chẳng hiểu chi; Lấy mắt xem
mà không thấy gì.
27 Vì lòng dân nầy đã nặng nề; Họ bịt lỗ tai,
Nhắm mắt lại, E rằng mắt mình tự thấy, Tai mình
tự nghe, Lòng mình tự hiểu, Và họ trở lại Mà ta
chữa cho lành được chăng.

28 Vậy, hãy biết sự cứu rỗi của Đức Chúa Trời
nầy đã sai đến cho người ngoại; những người đó
sẽ nghe theo vậy.
29 Khi người nói xong, thì các người Giu-đa đi
ra, cãi lẫy cùng nhau dữ lắm.
30 Phao-lô ở trọn hai năm tại một nhà trọ đã
thuê. Người tiếp rước mọi người đến thăm
mình,
31 giảng về nước Đức Chúa Trời, và dạy dỗ
về Đức Chúa Jêsus Christ cách tự do trọn vẹn,
chẳng ai ngăn cấm người hết.

Kinh Thánh
The Holy Bible in the Vietnamese language (1923)

Public Domain

Language: Tiếng Việt (Vietnamese)

Translation by: William Cadman (1883-1948)

Contributor: Christian and Missionary Alliance

This free Bible is provided to you courtesy of eBible.org.

NT first published 1923, OT first published 1925. The New Testament permanently and irrevocably entered the Public Domain on January 1, 2019 due to copyright expiration. The Old Testament entered the Public Domain on January 1, 2021. It was probably already in the Public Domain due to failure to comply with formalities earlier.

2022-06-09

PDF generated using Haiola and XeLaTeX on 1 Oct 2024 from source files dated 13 Dec 2023
b0911a70-1760-5840-8eb8-b0fba74ed77e